210122

ഇവിടെ കുടുംബം

920

F
119

ജീവിതപ്രഭാവം

f 115

എം. നാരായണൻ, ബി. എ., എൽ. ടി.

f 119 21/0/22

ജീവിതപ്രഭാവം.

Approved b the Text book Committee, Madras.

ഗ്രന്ഥകർത്താ :

എം. നാരായണൻ, ബി. എ., എൽ. ടി.

പ്രസാധകൻ:

മേക്കന്നത്തു് കുഞ്ഞികൃഷ്ണൻനായർ, ബി. എ.

പ്രകാശകന്മാർ :

പി. കെ. ബ്രദേർസ്, കോഴിക്കോട്.

1121-1945] [വില അണ **10.**

Second Edition *1945*.

THE SENGUPTA PUBLIC LIBRARY
PUTHIYARA.

PUBLISHERS

P. K. BROTHERS, CALICUT.

Regd. Publishers, Regd. No 66.

Copy-right to Publishers

920

Printed at

THE PRAKASAKAUMUDI PRINTING WORKS, KOZHIKODE.

പ്രസ്താവന.

1935-ൽ തലശ്ശേരിയിൽ രൂപവൽക്കരിച്ച സാഹിത്യസമിതി ഒരു നിശ്ചിതമായ പരിപാടിയനുസരിച്ച് പുസ്തകങ്ങൾ വിരചിക്കുവാൻ തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. സമിതിയുടെ ആദിമുഹൂർത്തത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷ്-മലയാള സാങ്കേതിക നിഘണ്ടു പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനുശേഷം പരിപാടിയിൽ പ്രവൃത്തിക്കാനുണ്ടായിരുന്ന ബാക്കി ഇനങ്ങളിൽ ഒന്ന് ലോകത്തിലെ മഹാപുരുഷന്മാരുടെ ചരിതങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര യുവലോകത്തിനു മുമ്പാകെ സമർപ്പിക്കണമെന്നതായിരുന്നു. ഞാനും സമിതിയിലെ ഒരംഗമായിരുന്ന ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവും ആ വിഷയത്തിൽ തെല്ല് പരിശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. താണതരങ്ങളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ അതിന്റെ ഫലമായി "സുകൃതികൾ" എന്ന പേരിൽ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധീകരിപ്പാൻ സാധിച്ചു. തുടർന്നു പല പ്രതിബന്ധങ്ങളെക്കൊണ്ടും സമിതിയുടെ പ്രവൃത്തി മന്ദീഭവിച്ചതുകൊണ്ട് വേണ്ടത്ര അതിലേക്കു സാഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. എങ്കിലും ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവും ഞാനുമായി കാണുമ്പോഴെല്ലാം ഞങ്ങളുടെ അഭിലാഷത്തെ പ്രസ്താവിക്കുകയും ഒഴിവുള്ള അവസരങ്ങളിൽ കഴിയുന്നത്ര അതു സഫലമാക്കാൻ പരിശ്രമിക്കാമെന്നു തീർച്ചയാക്കുകയും ചെയ്തു. അതുപ്രകാരം വിശ്രമാവസരങ്ങളിൽ ഏകദേശം എഴുത്ത് എഴുതി മാസികകളിലും മറ്റും കുറെ മഹാന്മാരുടെ ജീവിതചരിത്രങ്ങൾ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അവയിൽ ചിലതാണ് ഈ പുസ്തകത്തിൽ സമാഹരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ജീവചരിത്രങ്ങളെ പറഞ്ഞ വിധത്തിൽ തിരഞ്ഞെടുത്ത് ഈ വിധത്തിൽ ഒരു പുസ്തകമാക്കുവാൻ അനുവാദം നല്കിയതിനു ഞാനും ഗ്രന്ഥകാരനോട് കൃതജ്ഞനാണ്.

തലശ്ശേരി,
7—11—'45.

പ്രസാധകൻ.

വിഷയവിവരം.

1. മാക്സ്സ് ഔറീലിയസ്സ് 1

2. മയിക്കൽ ആഞ്ചിലൊ 6

3. ലിയോനാർഡൊ 15

4. ഗഥെ 20

5. പ്ലേറൊ 27

6. അരിസ്റ്റോട്ടൽ 35

7. ആൻറണിപ്രേട്ട 41

8. പെസ്റ്റലോസി 48

9. ഈസപ്പ് 56

10. ബുക്കർ-ടി. വാഷിങ്ങ്ടൻ 62

ജീവിതപ്രഭാവം.

മാക്കസ്സ് ഔറീലിയസ്സ്.

മനുഷ്യചരിത്രത്തിന്റെ ഏടുകളെ വിഭൂഷിതമാക്കുന്ന മഹാന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രശാന്തസുന്ദരനായ ഒരാളാണ് മാക്കസ്സ് ഔറീലിയസ്സ് ചക്രവർത്തി. പത്തൊമ്പതു വർഷകാലം അദ്ദേഹം റോമൻസാമ്രാജ്യം ഭരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയാന്തർഭാഗത്തു വ്യാപിച്ചിരുന്ന വികാരവിചാരങ്ങൾ ലേഖനം ചെയ്തതിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു സാധാരണനല്ലെന്നു ലോകം മനസ്സിലാക്കി; മറ്റനേകം ചക്രവർത്തിമാരെപ്പോലെ അദ്ദേഹം വിസ്മൃതനായില്ല.

മാക്കസ്സ് ഔറീലിയസ്സ് ക്രിസ്താബ്ദം 121-ൽ ജനിച്ചു. ബാല്യം മുതല്ക്കുതന്നെ അതുലമായ ചിന്താശീലവും അചഞ്ചലമായ ദൈവവിശ്വാസവും അനായാസമായ സൗശീല്യവും അദ്ദേഹം പ്രകടിപ്പിച്ചു. ഭക്തിമതിയായ മാതാവിൽനിന്നാണ് ദൈവഭയവും ധർമ്മതല്പരതയും അനാഡംബരത്വവും ശീലിച്ചതെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. ജനനാൽതന്നെ വൈരാഗ്യമനസ്കനായിരുന്നുവെങ്കിലും അദ്ദേഹം സംഗീതസാഹിത്യാദി സുകുമാരകലകളിൽ അതിയായ അഭിരുചിയും വചസ്സിലും വൃത്തിയിലും അസാധാരണമായ മാധുര്യവും മാർദ്ദവവും കാണിച്ചിരുന്നു. ഗ്രീക്ക്, റോമൻ എന്നീ സാഹിത്യങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ബാല്യത്തിൽതന്നെ അഗാധമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചു. ശാസ്ത്ര

ങ്ങളിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. എന്നാൽ വീവിധവിജ്ഞാനങ്ങളും അദ്ദേഹം സമാഹരിച്ചതു ധാർമ്മികമായ ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മാത്രമായിരുന്നു. ആജീവനാന്തം വിനീതനായ ഒരു സത്യാന്വേഷകനായിരുന്നു മാക്സ്സ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലോകവിശ്രുതമായ ചിന്തകളം വായിക്കുമ്പോൾ നമുക്കു തൽക്ഷണം ഉന്നതവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ ഒരു ആത്മീയസംസർഗ്ഗം അനുഭവമാകുന്നു..

"എന്റെ ഉപാദ്ധ്യായന്മാരിൽനിന്നു ഞാൻ പ്രയത്നത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും സംതൃപ്തിയുടെ സമാധാനവും പരിഷ്കരണത്തിന്റെ അനിവാര്യതയും മനസ്സിലാക്കി" എന്ന് അദ്ദേഹം ഒരിടത്തു പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മനസ്സിന്റെ അപാരശക്തിയിൽ അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. നമ്മുടെ ചിന്തകളാണ് നമ്മെ നിർമ്മിക്കുന്നതെന്നും പരിശ്രമത്താൽ സമ്പാദിക്കേണ്ടുന്ന ഒരു അനുഭവസമുച്ചയമാണ് ജീവിതമെന്നും അദ്ദേഹം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. നിസ്സാരസംഗതികളിൽപോലും മനസ്സിനെ വേണ്ടവിധം നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതു ധാർമ്മികജീവിതത്തിനു എത്രയും ആവശ്യമാണെന്നു അദ്ദേഹം സ്വജീവിതചര്യകൊണ്ടുദാഹരിച്ചു, പ്രഭാതത്തിൽ എഴുനേല്ക്കുവാൻ നമുക്കു മടിതോന്നുമ്പോൾ, "പുരുഷപ്രയത്നത്തിനാണ് ഞാൻ ഇപ്പോൾ എഴുനേല്ക്കുന്നതു', അലസനായി ഇങ്ങിനെ കിടക്കുന്നതിനാൽ എന്റെ ജന്മലക്ഷ്യത്തെ അവഗണിക്കുകയാണ് ഞാൻ ചെയ്യുന്നതു" എന്നിങ്ങിനെ ആത്മവാദം ചെയ്യുവാൻ അദ്ദേഹം നമ്മോടാവശ്യപ്പെടുന്നു. മഹജ്ജീവിതത്തിലേക്ക് സഹായിക്കാത്ത സർവ്വ ചിന്തകളേയും വ്യവഹാരങ്ങളേയും നിഷ്ഠയോടെ നിഹനിക്കുവാനും ഓരോ വിഷയത്തിലും ഏർപ്പെ

ടുമ്പോൾ "ഈ കാര്യം ആവശ്യമാണോ? എന്റെ ധാർമ്മികസ്വരൂപത്തേയും സുഖാനുഭൂതിയേയും ഇതു പോഷിപ്പിക്കുമോ!" എന്നു നാം നമ്മോടുതന്നെ ചോദിക്കുവാനും അദ്ദേഹം ഉപദേശിക്കുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ജീവിതം സ്വഭാവേന സഹിഷ്ണുതയകമാണെന്നും സഹോദരസേവനമാണ് മനുഷ്യന്റെ മുഖ്യധർമ്മമെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. "എണ്ണമില്ലാത്ത വർഷങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ വരുതിക്കുണ്ടെന്നവിധം ജീവിക്കായ്ക, മൃത്യു നിങ്ങളുടെ കൂടെത്തന്നെയുണ്ടെന്നു ധരിക്കുക, ഏതു നിമിഷവും മരണത്തിനൊരുങ്ങിയ വിധം ജീവിക്കുക; സർവ്വപ്രേമിയായ ദൈവം ഉണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾക്കു ഭയത്തിന്നവകാശമില്ല. ദൈവം ഇല്ലെങ്കിലോ ഈ ജീവിതം നിരർത്ഥകംതന്നെ" ഇങ്ങിനെ അദ്ദേഹം ഗ്രണ്ടോഷിച്ചു.

നശ്വരമായ ഈ ജീവിതത്തിൽ മാരിയും മരണവും, മാനവും അപമാനവും, സുഖവും ദുഃഖവും, ധനവും ദാരിദ്ര്യവും സജ്ജനദുർജ്ജനവ്യത്യാസമെന്യെ സർവരേയും ബാധിക്കുന്നു. ധാർമ്മികവ്യവസ്ഥയിൽ അവയെല്ലാം അപ്രധാനങ്ങളാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതം ബിന്ദുപ്രായം, ജീവിതോപകരണമായ ദേഹമോ ജീർണ്ണോന്മുഖം. നമ്മിൽ കുടികൊള്ളുന്ന ദിവ്യാംശത്തെ സംരക്ഷിക്കുകയും വികസിപ്പിക്കുകയുമാണ് ജീവിതകർത്തവ്യം—അതിനാൽ ജീവനുള്ളതുവരെ ഏതെങ്കിലും ഒരു നന്മയ്ക്കായി പ്രവർത്തിക്കുക. നാം സ്വീകരിക്കുന്നതു ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ മാർഗ്ഗമായിരിക്കണം. സത്യം, നീതി, ധൈര്യം, സംതൃപ്തി ഇവയെക്കാൾ നന്നായി മറ്റെന്തെങ്കിലും ഉണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അതിനെ പിന്തുടരുക. എന്നാൽ അവയെക്കാൾ അധികം ശ്രേഷ്ഠമായിട്ട് മറ്റൊന്നുംകാണ

ന്നില്ലെങ്കിൽ നാം അവയെ ആത്മനിഷ്ഠയോടും സ്ഥിരോ
ത്സാഹത്തോടുംകൂടി പരിപാലിക്കണം. കാര്യകാരണ
ബന്ധേന സർവ്വസ്ഥലത്തും സർവ്വകാലത്തും സർവ്വവസ്തു
ക്കൾക്കും മാറ്റം സംഭവിക്കുന്നു. ഒന്നും തന്നെ അനശ്വ
രമായും അചലമായും നില്ക്കുന്നില്ല. വർത്തമാനത്തിന്റെ
യും ഭാവിയുടെയും മദ്ധ്യത്തിലുള്ള അന്ധകൂപം സർവ്വരു
ടേയും മുമ്പിൽ കിടക്കുന്നു. അതിനാൽ, ക്ഷണികങ്ങളായ
വിഷയങ്ങളാൽ സന്തുഷ്ടനൊ ദുഃഖിതനൊ ആകുന്നവൻ
ചിന്താമൂഢനും അന്ധനുംതന്നെ. ജഗത്തിനെ അപേ
ക്ഷിച്ച് നിങ്ങൾ കേവലം ഒരു അണുകം, ആത്യന്തവിഹീ
നമായ കാലവിശാലതയിൽ നിങ്ങളുടെ ആയുഷ്കാലം ഒരു
നിമിഷാംശം, ആത്മീയവിധാനത്തിൽ നിങ്ങളുടെ ലാഭ
നഷ്ടങ്ങൾ കേവലം നിസ്സാരം എന്നു നിങ്ങളുടെ സ്മരണ
യിൽ നിൽക്കുക. സർവ്വവസ്തുക്കളുടേയും സർവ്വവികാര
ങ്ങളുടേയും ഉത്ഭവസ്ഥാനം ഏകമായ പരാശക്തിയാണ്. പ്രകൃതിയിൽ കാണുന്ന വിരസങ്ങളായ സവ്വും സർവ്വ
മാലിന്യങ്ങളും സർവ്വശല്യങ്ങളും, സിംഹത്തിന്റെ നാദ
മാകട്ടെ, സൂര്യന്റെ ശുൽക്കാരമാകട്ടെ, വിശിഷ്ടവും
വിമോഹനവുമായ ചേതനാവിശേഷത്തിന്റെ രൂപഭേ
ങ്ങളാണെന്നും അദ്ദേഹം ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുന്നു.

പ്രലോഭനകേന്ദ്രമായ ഒരു രാജമന്ദിരത്തിൽ അദ്ദേ
ഹത്തെക്കാൾ പരിശുദ്ധാത്മാവായി മറ്റൊരു ചക്രവർത്തി
വർത്തിച്ചിരുന്നില്ല? ആഭാടാഘോഷമയമായ ഒരു രാജ
ധാനിയിലെ അഹങ്കാരജീവിതത്താൽ മലിനപ്പെടാതെ
അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ മറ്റൊരാത്മാവ് ഭവാസം ചെയ്തി
ട്ടില്ല. സർവ്വാർത്ഥസിദ്ധനായ ഒരു സാമ്രാട്ട്, രാജസമൂ
ഹങ്ങളുടെ അധീശൻ, നാഗരികലോകത്തിന്റെ നായ

കൻ, പ്രജാലക്ഷങ്ങളുടെ ആയുർദൈർഘ്യം നിശ്ചയിക്കുന്ന പ്രഭു, ഈ അവസ്ഥയൊന്നും അന്തരാത്മാവിനെ സ്പർശിക്കാതെ അദ്ദേഹം ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ ലളിതജീവിതവും ഒരു ന്യായാധിപതിയുടെ നീതിബോധവും ഒരു തത്വജ്ഞാനിയുടെ മതനിഷ്ഠയും ഒരു ഋഷിവര്യന്റെ നിർമ്മമതയും കാണിച്ചുവെന്നതു് ആശ്ചര്യകരംതന്നെ!

പ്രശാന്തശീലനും സുമധുരസ്വഭാവിയും ആയ ഈ ചക്രവർത്തിയുടെ മരണാനന്തരം എത്രയോ കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണ ലോകമെങ്ങും നിലനിന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തും വിദൂരമായ ഇംഗ്ലണ്ടിലും അനവധി ഗൃഹങ്ങളിൽ ഈ ചക്രവർത്തിയുടെ ശിലാവിഗ്രഹം സ്നേഹപൂർവ്വം ആരാധിക്കപ്പെട്ടു. ശ്രുതിയിൽനിന്നുൽഭൂതമായ ചിന്താവിശേഷങ്ങളും മാനവസംസ്കാരത്തിന്റെ വികാസത്തിനു് എത്രമാത്രം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു് എങ്ങിനെ ഗണിക്കും! നാനാഭാഷകളിലും പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്തകളും അനവധി നൂറ്റാണ്ടുകളായി നിരവധി ഗൃഹങ്ങളിൽ എണ്ണമില്ലാത്ത ആത്മാക്കൾക്ക് അപാരമായ ആനന്ദം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

അന്നു യൂറോപ്പിൽ സംസ്കാരവും ഉന്നതാദർശവും നിലകൊണ്ട പീഠഭൂമി ക്രൈസ്തവമായിരുന്നു. എന്നാൽ അക്രൈസ്തവനായ ഔറീലിയസ്സിന്റെ മതം ഒന്നുകൊണ്ടും ഒട്ടുംതന്നെ അധമമായിരുന്നില്ലെന്ന് ഏവരും സമ്മതിക്കും. അമേയവും അജ്ഞേയവുമായ ഒരു ദിവ്യശക്തിക്കധീനമായേ പ്രാപഞ്ചിക ശക്തികളും പ്രവർത്തിക്കുന്നുള്ളുവെന്നു് ആ പരമഭക്തൻ വീണ്ടും വീണ്ടും ആവർത്തിച്ചരുളി, സ്വജീവിതംകൊണ്ടു തെളിയിച്ചു.

---

2. മയിക്കൽ ആഞ്ജിലൊ.

(1475—1564.)

ഫ്ളോറൻസിലെ വൃക്ഷനിബിഡമായ താഴ്വരയിൽ നിന്ന് അതാ ഒരാൾ ഒരു കോവർകഴുതമേൽ കയറി വരുന്നു! ശ്രുഷ്ടഗാത്രനായ അയാളുടെ മുഖം പതിഞ്ഞ മൂക്കുകാരണം വിരൂപമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ മുഖത്ത് പ്രൌഢയും കുലീനവുമായ ചില രേഖകളും കാണ്മാനുണ്ട്. മുമ്പിൽ ഉയർന്നു നില്ക്കുന്ന പർവ്വതം കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവം ഒന്നുമാറി. അതിന്റെ ഗംഭീരമായ ശ്രുപവിശേഷങ്ങളും ഉന്നതമായ കൊടുമുടികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിൽ എന്തോ ചില അഭിനിവേശങ്ങളെ തൽക്ഷണം ഉളവാക്കി. പ്രകൃതിസൃഷ്ടമായ ആ ഗിരിശിഖരത്തിന്മേൽ ശില്പവേലകൊണ്ടു മനുഷ്യകലയുടെ പ്രൌഢിയെ അനശ്വരമായി പ്രകടിപ്പിക്കേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന്നഭിലാഷവുമുണ്ടായി; അതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അത്ഭുതാവഹമായ ആത്മവിശ്വാസത്തിന്റെയും ഉദാത്തമായ ഉന്മോഹത്തിന്റെയും പ്രതിഫലനങ്ങളായിരുന്നു. മൈക്കൽ ആഞ്ജിലൊ എന്ന മഹാശില്പിയായിരുന്നു ആ അസാധാരണമനുഷ്യൻ.

നൂറുപേരുടെ ആത്മശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്നു; അതുതന്നെ പ്രാപ്തിയും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഭാവനയ്ക്ക് വിധേയമാകാത്ത ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. റോമിലെ "പാത്തിനോൻ" എന്ന മഹാഹർമ്മ്യം കണ്ടപ്പോൾ "ഇതുരം ഒന്നു ഞാൻ നിർമ്മിക്കും. എന്നാൽ അതു

മണ്ണിലല്ല, മാനത്തായിരിക്കും." അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അപ്രകാരം ചെയ്തുയും ചെയ്തു. ആയ്യായിരം പേക്ക് നില്ക്കാവുന്ന സെയിൻറ് പീറർസ് ഭദ്രാസനപ്പള്ളിയുടെ താഴികക്കുടമായിരുന്ന ആ ഭാവനാസന്താനം. പവ്വതത്തെ രൂപപ്പെടുത്താമെന്ന ആഗ്രഹം അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചില്ല. അതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല. അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ അത്രയധികം ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിച്ച മനുഷ്യർ ചുരുങ്ങും; മത്സരികളായും അത്യാഹിതങ്ങളായും രോഗങ്ങളായും അത്രയധികം പ്രതിബന്ധങ്ങൾ അനുഭവപ്പെട്ടവരും കുറയും. അദ്ദേഹം നിവൃഹിക്കാത്ത കാര്യങ്ങൾ അധികമുണ്ടായിരിക്കാം; എന്നാൽ അദ്ദേഹം നിർവ്വഹിച്ച കാര്യങ്ങൾ അതിൽ എത്രയോ അധികമായിരുന്നു. ലാവീഡിൻെറ ഭീമമായ പ്രതിമയും മോശയുടെ ഭയജനകമായ രൂപവും ഉയിർ ഒഴികെ മറെറല്ലാം തികഞ്ഞ ഫ്ളോറൻസ് പള്ളിയിലെ വിശ്വവിഖ്യാതമായ വിഗ്രഹങ്ങളും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചവയാണ്. സുന്ദരകലാചരിത്രത്തിൽ ഒരു വ്യക്തിയുടെ ഏറവും വമ്പിച്ച അപദാനമായി എന്നെന്നും നിലനില്ക്കുന്നവയാണ് മാർപ്പാപ്പമാരുടെ വാസസ്ഥലമായ വാറിക്കാനിലെ പള്ളിയിൽ അദ്ദേഹം ചെയ്ത ചായപ്പണികൾ. ശത്രുക്കളുടെ അക്രമണങ്ങളിൽനിന്നു ഫ്ളോറൻസിനെ അദ്ദേഹം കോട്ടകൊത്തളങ്ങൾകെട്ടി രക്ഷിച്ചു. അവിവാഹിതനായിരുന്നുവെങ്കിലും; ഒരു പ്രണയസംരംഭത്തിൽപെട്ട അവസരത്തിൽ ഷെയിക്ക്സ്പീയരുടെ ഗീതികളെ കവയ്ക്കുന്ന അതിമനോഹരങ്ങളായ കവിതകളും അദ്ദേഹം നിർമ്മിക്കുകയുമുണ്ടായി. ഇങ്ങിനെ സർവ്വതോമുഖമായ വൈദഗ്ധ്യം കാണിച്ചിരുന്ന ആ മനുഷ്യൻ; ഒരു കോവർകഴുതമേൽ കയറിവന്നിരുന്ന ചെറിയ ദേഹം!

ഫ്ളോറൻസിന്നടുത്തുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിലായിരുന്നു മയിക്കലിന്റെ ജനനം. യഥാകാലം അദ്ദേഹം വിദ്യാലയം പ്രവേശിക്കുകയും ക്രമത്തിൽ സമർത്ഥനായ ഒരു വിദ്വാനായിത്തീരുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സുമുഴുവൻ അന്നുതന്നെ ശില്പവേലയിലായിരുന്നു. ആ ഗ്രാമീണരുടെ മുഖ്യ ജോലി കൽപ്പണിയായിരുന്നതിനാൽ ശൈശവത്തിൽത്തന്നെ ശില്പവേല അദ്ദേഹത്തിന്റെ രക്തത്തിൽ സ്ഥലം പിടിച്ചിരുന്നു. ബാലനായിരിക്കുമ്പോഴേതന്നെ ഈ കലയിൽ അദ്ദേഹം അപാരമായ പാടവം പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ഒന്നാമതായി ഉണ്ടാക്കിയ കൃതി വെൺകല്ലിൽ സ്മാരകവദനമായ ഒരു ദേവവിഗ്രഹമായിരുന്നു. ഫ്ളോറൻസിലെ അന്നത്തെ പ്രൗഢവും സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയുമായ "ലൊറൻസൊ" ഈ വേല കണ്ടു സന്തോഷിച്ച് ഈ ബാലനെ തന്റെ കൊട്ടാരത്തിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി പുത്രനിർവ്വിശേഷം സ്നേഹിച്ചും പരിപാലിച്ചും വന്നു. അവിടെവെച്ച് ഈ ബാലനു് അനവധി വിദ്വാന്മാരുമായി സമ്പർക്കം സാധിച്ചു. 'Hercules and Centaurs' എന്ന വിഷയം 15-ാം വയസ്സിൽ അവിടെവെച്ചാണ് കൊത്തിയുണ്ടാക്കിയതു്. അതിൽ കാണിച്ച ബാലാതീതമായ ശക്തിയും സങ്കല്പവും ശാരീരവിജ്ഞാനവും ഇന്നും മായാതെ നിലനിൽപുണ്ടതത്രെ. ചിത്രകലയിൽ കൂടുതൽ പരിചയം ഇവിടെവെച്ചുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. പല പള്ളികളിലേയും ചിത്രവേലകളുടെ പ്രതികൃതി വരച്ചുണ്ടാക്കിയതു് ഇക്കാലത്തായിരുന്നു, ഒരു പള്ളിയിലെ ചിത്രം പകർത്തുന്ന അവസരത്തിൽ ഒരു വാക്കേറ്റത്തിന്റെ ഫലമായി Torrigiani എന്ന സതീ

ത്ഥ്യൻ മുഖത്തു ഒരടി അടിച്ചതിനാലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മൂക്കിന്നു എന്നെന്നേക്കുമായി കേടുപറ്റിയതു്.

മയിക്കലിന്റെ 17-ാമത്തെ വയസ്സിൽ ലോറൻ സൊപ്രട്ട നിയ്യാതനായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമി നിസ്തേജനും ജളനുമാണെന്നു കണ്ട ഉടനെ മയിക്കൽ രാജധാനി വിട്ടു. ഫ്ലോറൻസിൽ ദുഷ്ടമായ ഒരു ഘട്ട മായിരുന്നു അതു്. സവനാരൊല എന്ന പ്രസിദ്ധസന്യാസി തന്റെ തീക്ഷ്ണസമരം നടത്തുകയായിരുന്നു. അക്രൈസ്തവമായ പൌരാണികാശയങ്ങളെ അദ്ദേഹം ഏറ്റവും പരുഷമായി അധിക്ഷേപിച്ചുവന്നു; അമൂല്യങ്ങളായ കലാവസ്തുക്കൾപോലും അദ്ദേഹം ചുട്ടെരിച്ചു. പുരാതനാചാര്യന്മാരെ പലവിധത്തിലും അനുവർത്തിച്ചിരുന്ന മയിക്കലിന്നു ഇതു വളരെ ഭയഹേതുകമായിരുന്നുവെങ്കിലും തന്റെ വാസനാബലത്തെ അനുസരിച്ചതന്നെ അദ്ദേഹം കലാവൃത്തി തുടർന്നു. ഈ ഭയത്തിന്റെ ലാഞ്ഛന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചില കൃതികളിൽ നിഴലിച്ചിട്ടുണ്ടു്. വിഞ്ചിയിലെ ലിയൊനാർഡാ എന്ന സമകാലീനനായ ശില്പിശ്രേഷ്ഠനും ഈ മർദ്ദനച്ഛായയിൽതന്നെയാണു് ജീവിതം കഴിച്ചതു്. എന്നാൽ അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് സവനാരൊല വധിക്കപ്പെടുകയും ഈ കലാസേവകന്മാക്കു് രക്ഷയുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. ഈ കാലത്തു മയിക്കൽ ഉണ്ടാക്കിയ നിദ്രിതനായ കാമദേവന്റെ രൂപം കണ്ടു മോഹിച്ചു കലാപ്രേമിയായ ഒരു മതപ്രമാണി അദ്ദേഹത്തെ റോമിലേക്കു ക്ഷണിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. കുറച്ചു കാലം ആ നഗരിയായി മയിക്കലിന്റെ പ്രവർത്തനരംഗം.

ക്രൂശിൽനിന്നിറങ്ങിയ യേശുദേവൻ മാതാവിന്റെ മടിയിൽ കിടക്കുന്നവിധം (La Pieta) വെൺകല്ലിൽ കൊത്തിയത് അവിടെവെച്ചു നിർവ്വഹിച്ച ഏറ്റവും സമുൽകൃഷ്ടമായ ഒരു കലാവസ്തുവാണ്. മാതാവിന്റെ മുഖത്തു സ്ഫുരിക്കുന്ന ലോലകോമളമായ ദുഃഖവും ആകമാനം വിളങ്ങുന്ന ഭാവവിശേഷവും "ഇത്തരമൊരു ദുഃഖം ഇതിനകം ലോകത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ടോ?" എന്നുൽഘോഷിക്കുന്നവിധം തോന്നി. അഞ്ഞൂറു കൊല്ലങ്ങളോളം കഴിഞ്ഞിട്ടും അതിന്മേൽ കാലത്തിന്റെ മുദ്ര അല്പമൊന്നു പതിഞ്ഞതല്ലാതെ ആ അമാനുഷിക കൃതിക്ക് ഇന്നും യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടീട്ടില്ല.

ഈ യുവകലാകാരൻ സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങിച്ചെന്നതു വാസ്തുശില്പം, ചിത്രവേല, ചായപ്പണി, കാവ്യനിർമ്മാണം ഈ ഓരോ സാമ്രാജ്യത്തിലും കിരീടം ധരിച്ച ചക്രവർത്തിയായിട്ടായിരുന്നു. എങ്കിലും ഫ്ളോറൻസിന്റെ ദുഷ്കാലം മയിക്കലിനേയും കുടുംബത്തേയും ദാരിദ്ര്യാദി ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിപ്പിച്ചു. നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നും കലാവേലകൾക്കായി അദ്ദേഹത്തിനു അപേക്ഷകൾ വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ സ്വന്തം വൻമോഹങ്ങൾ തന്നെ വേണ്ടതിലധികം വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിനു അവ പലതും സ്വീകരിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. ഫ്ളോറൻസിലെ അതിഭീമമായ ഒരു വെൺകൽപ്പാറ അദ്ദേഹത്തിനു സൌജന്യമായി ലഭിച്ചിരുന്നു. അസമർത്ഥരായ ചില ശില്പികൾ അല്പമൊക്കെ കൈകായ്യം ചെയ്ത ആ പാറയ്ക്കു ചുറ്റും പ്രവൃത്തിശാലകൾ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി

അവിടെ രണ്ടു വഷ്കാലം മയിക്കൽ രാവും പകലും പ്ര
വത്തിച്ചു ദാവീദിന്റെ ഭൂഗർ പ്രതിമ നിർമ്മിച്ചു. ഇതു
ലിയോനാർഡൊവിന്റെ ഉപദേശമനുസരിച്ചു സവനാ
രൊലയുടെ കൊലസ്ഥാനത്തു സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു.
ഏതാണ്ടിക്കാലത്തുതന്നെയായിരുന്നു ലിയോനാർഡൊവു
മായി മത്സരിച്ചു ഫ്ളോറൻസിന്റെ പഴയ രാജധാനി
യിലെ ഭിത്തികളിൽ ചായപ്പണിചെയ്യുവാൻ ഏറ്റതു്. ഒന്നാമതായി ഓരോരുത്തരും തങ്ങളുടെ വിഷയത്തി
ന്റെ കരട്ടു കടലാസ്സിൽ വരച്ചു പ്രദർശിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.
അതു കാണ്മാനായി കലാപ്രേമികളും യൂറോപ്പിന്റെ
നാനാദേശങ്ങളിൽനിന്നും വന്നുകൂടി. ലീയോനാർഡോ
വിനു ചിത്രം മുഴുമിക്കുവാൻ സാധിച്ചില്ല. മയിക്കൽ
ഒട്ടുമുക്കാലും പൂർത്തിയാക്കിയ ചിത്രം പിൻകാലത്തു അ
തിനു സംഭവിച്ച നാശംവരെ ലോകത്തിലെ അദ്വിതീ
യമായ കലാമാതൃകയായി ശോഭിച്ചിരുന്നുവത്രെ.

യുദ്ധത്തിലും സമാധാനത്തിലും ഒരുപോലെ ഭയ
ങ്കരനായ ജൂലിയസ്സ് രണ്ടാമൻ എന്ന മാർപാപ്പ ഒരു
ചൈത്യം നിർമ്മിക്കാനായി ഈ കാലത്തു് ഈ ശില്പിശ്രേ
ഷ്ഠനെ ഉദ്യോഗിക്കുകയും അദ്ദേഹം ലോകത്തിൽവെച്ചു്
ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒരു ഹർമ്മ്യത്തിനുള്ള വട്ടംകൂട്ട
കയും ചെയ്തു 800 ചതുരശ്രയടി വിസ്തീർണ്ണംവരുന്ന ആ
കെട്ടിടത്തിൽ 40 ശിലാപ്രതിമകളും ഓട്ടുകൊണ്ടുള്ള അ
നവധി കൊത്തുപണികളും പൂപ്പണികളും വേണമെന്നു
നിശ്ചയിച്ചു. സെയിൻറ് പീറേർസ് പള്ളി വലുപ്പം
പോരാത്തതിനാൽ അതു പുതുതായി പണിയുവാനും നി
ശ്ചയിച്ചു. കരാറയിലെ പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ഖനികളിൽനിന്നു
വെൺകല്ലുകളും വന്നുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ഒരുനാളും ഇതി

ലേക്കായി പണം വാങ്ങുന്നതിനു മാർപ്പാപ്പയെ മുഖം കാണിപ്പാൻ ചെന്നപ്പോൾ കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്കു അനുവാദം ലഭിക്കായ്കയാൽ ആഞ്ജിലൊ കുപിതനായി സ്വദേശത്തേക്കു മടങ്ങിപ്പോയി. കപ്പലുകളുണ്ടോ ഇത്തരം വീഴ്ചകളെ പൊറുക്കുന്നു? ഫ്ളോറൻസിനെ ആക്രമിച്ചു നശിപ്പിക്കുമെന്നു ഭയപ്പെടുത്തി ആ കലാകാരനെ പാപ്പ മടക്കി വരുത്തി. ഇനി നിടയ്ക്കു് ചൈതന്യത്തിന്റെ ആലോചന നിന്നു, മറ്റു ചില പ്രവൃത്തികളാണു് മാർപാപ്പ നിശ്ചയിച്ചതു്.

സിസ്റ്റിൻ പള്ളിയുടെ തട്ടിന്മേൽ ചിത്രവേല ചെയ്യയായിരുന്നു അതിലൊന്നു്. ഈ പ്രവൃത്തിയിൽ മയിക്കലിനു തുല്യം പോരാഞ്ഞതിനാൽ അതു സാഹസമായിരുന്നു എന്നാൽ ബ്രമാന്തൊ,റാഫെയിൽ എന്ന മറ്റു രണ്ടു കലാകാരന്മാരുടെ വിദ്വേഷാത്മകമായ ദുഷ്പ്രേരണയാൽ ഈ പ്രവൃത്തിചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായി. ഫ്ളോറൻസിൽനിന്നു പത്തു ശില്പികളെ സഹായത്തിനായി കൊണ്ടുവന്നു പ്രവൃത്തി ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ സ്വപ്നം ദിവസത്തിനുള്ളിൽ കൂട്ടുകാരുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ അസംതൃപ്തനായി അവരെ പിരിച്ചയയ്ക്കുകയും വരച്ചതെല്ലാം ചുരണ്ടി നീക്കംചെയ്തു. പുതുതായി വേലയാരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. 150 അടി നീളവും 50 അടി വീതിയും ഉള്ള തട്ടിന്മേൽ 400 ചിത്രങ്ങളോളം വരയ്ക്കേണ്ടതുണ്ടായിരുന്നു. സൃഷ്ടികഥ, കല്പപ്രളയം, അന്ത്യമോചനം ഇവയായിരുന്നു വിഷയങ്ങൾ. ഊണുമുറക്കവുമില്ലാതെ പറഞ്ഞിന്മേൽ മലർന്നുകിടന്നുകൊണ്ടു് ഈ സാഹസികൻ പ്രയത്നിച്ചു. ഗാർഹികമായ ശല്യങ്ങളും മാപ്പാപ്പയുടെ ധിക്കാരപരമായ പെരുമാറ്റങ്ങളും ഇതിനിടയിൽ വേണ്ടുവോളമുണ്ടായിരുന്നു. ചിത്രം

പൂത്തിയാകുന്നതുവരെ ആരെയും കാണിക്കയില്ലന്നു കരുതി പള്ളിയടച്ചു പ്രവൃത്തിയെടുക്കുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം മാപ്പാപ്പതന്നെവന്നു. വള്ളി തുറന്നുകൊടുക്കായ്കയാൽ കോപിതനായ മാപ്പാപ്പ അദ്ദേഹത്തെ നന്നായി പ്രഹരിച്ചുവത്രെ! പ്രവൃത്തി കഴിഞ്ഞശേഷമാണ് ഈ കലാകാരനിൽ കുടികൊള്ളുന്ന അമാനുഷികശക്തിയും അതിബുദ്ധിയും ലോകത്തിനു മനസ്സിലായതു്. സേച്ഛാപ്രമത്തനായ മാപ്പാപ്പയുടെ മാറിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഇച്ഛകൾക്കനുസരിച്ചു പിന്നീടും പല പ്രവൃത്തികളും ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. അനന്തരിച്ച മാപ്പാപ്പയുടെ ചൈത്യം, മെഡിലിചൈത്യങ്ങൾ, ലൊറൊൻസൊ പള്ളിയിലെ ചിത്രവേലകൾ ഇത്യാദി ലോകവിശ്രുതങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിൽ അദ്ദേഹം നിമഗ്നനായി; ഗാർഹികദുരിതങ്ങളിൽനിന്നു നിർവൃതിതേടി പിന്നീടു പുതിയ മാപ്പാപ്പയുടെ ആജ്ഞപ്രകാരം വാറിക്കാനിൽ ചെന്നു സിസ്റ്റിൻ പള്ളിയുടെ വേലിമേൽ ചിത്രപ്പണി തുടങ്ങി. ഒടുവിലത്തെ ന്യായാസനമായിരുന്നു വിഷയം. എട്ടുവർഷകാലം പണിതതിന്റെ ഫലമായി അത്യുന്നതം ശക്തനായ രക്ഷകനും ശാപഗ്രസ്തരായ പാപികളും അത്ഭുതാവഹമായ വികാരമൂർത്തികളായി ഇന്നും നിലകൊള്ളുന്നു. ജൂലിയന്റെ കല്ലറയുടെ പണിയും ഇക്കാലയളവിനുള്ളിൽ തീർക്കുവാൻ സാധിച്ചു. അതിലെ മോശയുടെ ഭീമമായ രൂപത്തിൽ കാണിച്ച ശക്തിയും ഭയങ്കരതയും പിന്നാഭാവവും ഉത്തമോൽകൃഷ്ടമായിരിക്കുന്നു.

അപ്പോൾ മയിക്കൽ ആഞ്ജിലോവിനു 80 വയസ്സായിരുന്നു. സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്ത ജൂലിയൻ മൂന്നാമൻ കലാകാരനിൽ വളരെ വിശ്വാസം കാണിക്കയാൽ അപൂർണ്ണമായിക്കിടന്നിരുന്ന സെയിന്റ് പീറ്റർസ് പള്ളിയുടെ പണിയിൽ വീണ്ടും അദ്ദേഹം പ്രവേശിച്ചു. അ

നേകകാലമായി സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന ആ താഴിക
ക്കുടം തന്റെ വ്യാമോഹത്തിന്നനുസരിച്ച് ഉയർന്നുവരു
ന്നതു മിത്രങ്ങളും സഹപ്രവർത്തകന്മാരും മൺമറഞ്ഞുകൊ
ണ്ടിരുന്ന വാർദ്ധക്യകാലത്തു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏകാനന്ദ
മായിത്തീർന്നു. അന്ത്യദശയിൽപോലും ഈ പ്രയത്നശാലി
ക്കു വിശ്രമമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആരോഗ്യം കുറഞ്ഞുവന്നു
വെങ്കിലും കലാപരമായ ഓരോരോ ഭാവനകളാൽ അദ്ദേ
ഹത്തിന്റെ മുഖം സദാ പ്രസന്നമായിത്തന്നെയിരുന്നു. കു
തിരപ്പുറത്തു കയറിയൊ നടന്നൊ ജോലികൾ സംബന്ധ
മായി സഞ്ചാരം ചെയ്യുന്നതിൽ കുറവുണ്ടായിരുന്നില്ല.
കുറുനാൾ ഒരു കൊട്ടക്കാറിൽ യാത്ര തെരുവീഥിയിൽ
വെച്ചുപോയതിന്റെ ഫലമായി രോഗബാധിതനായി
നാലഞ്ചുദിവസം രാപ്പകൽ കസാലയിൽ കിടന്നു കഴിച്ച
ശേഷം 89-ാംവയസ്സിൽ ഈ മഹാരഥൻ ദിവംഗതനാ
യി. മരണാനന്തരംപോലും സമാധാനം അദ്ദേഹത്തിന്നു
ണ്ടായിരുന്നില്ല. ഫ്ളോറൻസുകാരും റോമക്കാരും ഈ
മഹാത്മാവിന്റെ മൃതശരീരത്തിന്നായി വഴക്കടിച്ചു. ഒടു
വിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇച്ഛയറിഞ്ഞ ചില സ്നേഹിത
ന്മാർ അർദ്ധരാത്രിയിൽ കച്ചവടസാമാനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ
ഒളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശവത്തെ ഫ്ളോറ
ൻസിലേക്കു കടത്തി, അവിടെ സാൻറാക്രാഡ് എന്ന
പള്ളിയിൽ സമാധിയിരുത്തി.

ഈ മഹാശില്പിയുടെ മാഹാത്മ്യത്തിന്റെ അല്പാം
ശമാകട്ടെ അദ്ദേഹം അനുഭവിച്ച ദുരിതങ്ങളുടെ ശതാംശ
മാകട്ടെ വിവരിക്കുക പ്രയാസം. എന്നാൽ ഇന്നുവരെ ജീ
വിച്ച മഹാത്മാക്കളിൽ അത്യുത്തമന്മാരായി അഞ്ചാറു
പേരെ എടുത്തുപറയുന്നുവെങ്കിൽ അതിൽ അദ്ദേഹം
ഉൾപ്പെടും. സന്ദേഹമില്ല.

3. ലിയോനാർഡോ.

സഹസ്രവത്സരം നീണ്ടുനിന്നിരുന്ന മാനസിക സുഷുപ്തിയുടെ അന്ത്യത്തിൽ, യൂറോപ്പിൽ ജ്ഞാനപ്രകാശം വീണ്ടും ഉദയംകൊണ്ടപ്പോൾ അവിടെ അദ്ഭുതപൂർവ്വമായ ഉദ്ബുദ്ധതയും ഉന്മേഷവും പ്രത്യക്ഷമായി. വിസ്മയാവഹമായ ഒരു ചൈതന്യപൂരത്തിൽ ആ വങ്കര ആകമാനം ആറാടി. അഞ്ഞൂറ് വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് വിഞ്ചി എന്ന ഇറ്റാലിയൻ ഗ്രാമത്തിൽ ജനിച്ച ലിയോനാർഡോ ആ പ്രഭാമണ്ഡലത്തിലെ ദീപ്തികേന്ദ്രമായി നിലകൊണ്ടു.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ സർവ്വതോമുഖമായ ധിഷണ സ്പർശിക്കാത്ത വിഷയങ്ങൾ ചുരുക്കമായിരുന്നു. ചിത്രകലയിലും ശില്പകലയിലും അഗ്രഗണ്യൻ; പേർപോറ യന്ത്രജ്ഞനും വാസ്തുശില്പിയും ഗ്രന്ഥകാരനും ഗണിതജ്ഞനും; തത്ത്വചിന്തകനും ശാസ്ത്രഗവേഷകനും; എന്നതിനു പുറമെ സംഗീതജ്ഞനും കവിയും; ഈ നിലയ്ക്കെല്ലാം അദ്ദേഹം സമകാലീനന്മാരിൽനിന്നു സമുന്നതനായിരുന്നു!

അദ്ദേഹം ഇത്രമേൽ ബുദ്ധിമാനായിരുന്നതു് എങ്ങിനെയെന്നു് ഊഹിപ്പാൻപോലും പ്രയാസം. പിതൃവംശത്തിൽ അഭിഭാഷകവൃത്തിയും മാതാവിന്റെ വഴിക്കു് കർഷകവൃത്തിയുമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം. ബാല്യത്തിൽ മോഹനരൂപനായിരുന്ന ലിയോനാർഡോ അംഗസൌഷ്ഠവവും കായബലവും സമ്മേളിച്ച ഒരു യുവാവായിത്തീർന്നു. രമണീയചിത്രങ്ങൾ ലേഖനം ചെയ്ത കോമളാംഗുലികൾകൊണ്ടുതന്നെ ഒരു ഇരുമ്പുവടിയെ ഈയ്യൽ

ക്കോൽ എന്നപോലെ വളയ്ക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു നിഷ്പ്രയാസം സാധിച്ചിരുന്നുവത്രെ.

പല വിദ്യകളിലും സാമർത്ഥ്യം പ്രദർശിപ്പിച്ച ആ വിദ്യാർത്ഥി അദ്ധ്യാപകന്മാരെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. കുട്ടിയുടെ വൈദഗ്ധ്യം കണ്ടറിഞ്ഞ പിതാവ് അവനെ ബെറോക്കിയോ എന്ന പ്രസിദ്ധ കലാകാരന്റെ കൂടെ കലാപരിശീലനാർത്ഥം അയച്ചു. ബോട്ടിച്ചെലി, പെരുഗിനോ എന്നീ പ്രഖ്യാതകലാകാരന്മാർ ലിയോനാർഡോവിന്റെ സതീർത്ഥ്യന്മാരായിരുന്നു. അല്പകാലംകൊണ്ട് ഗുരുവിൽനിന്നും എല്ലാ വിദ്യകളും ആർജ്ജിച്ചതിനുശേഷം അദ്ദേഹം പ്രകൃതിയെത്തന്നെ ഗുരുവായി വരിച്ചു. പ്രകൃതിവസ്തുക്കളെ നേരിട്ടു പഠിക്കുകയും പ്രകാശത്തിന്റെ വിലാസവൈവിധ്യങ്ങളെ സൂക്ഷ്മമായി ഗ്രഹിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ജീവോജ്ജ്വലമായിത്തീർന്നു. ഈ മാർഗ്ഗം തന്നെയായിരുന്നു മയിക്കൽ ആഞ്ജിലോ, റാഫേൽ എന്നിവരുടെ കലാവൈശിഷ്ട്യത്തിന്റെയും രഹസ്യം. പ്രകൃതിയിലും മിനയിലും യാതൊന്നുംതന്നെ, നിസ്സാരതകൊണ്ട് വിരസങ്ങളോ, അതിഗഹനതകൊണ്ട് അസ്പൃശ്യങ്ങളോ ആയി ലിയോനാർഡോ കണ്ടിരുന്നില്ല.

ആകാശവിമാനത്തിന്റെ രൂപം ആദ്യമായി അഭിഭാവനം ചെയ്തത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. സൈക്കിളിലും കാറിലും മറ്റും ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രാലംബചക്രം (Suspension Wheel) കണ്ടുപിടിച്ചത് അദ്ദേഹമായിരുന്നു. പർവ്വതങ്ങളിൽ തുരങ്കങ്ങൾ നിർമ്മിച്ചതും മരുഭൂമികളെ ജലസേ

ചനംകൊണ്ട് ജനോപയോഗ്യമാക്കിയതും തോട്ടകർ വെട്ടി നദികളെ യോജിപ്പിച്ചതും ആദ്യമായി അദ്ദേഹം തന്നെയായിരുന്നു.

ആ സംഗീതപടുതാൻതന്നെ നിർമ്മിച്ച സംഗീത സാമഗ്രികളെക്കൊണ്ടാണ് പാടിയതു്. അദ്ദേഹമുണ്ടാക്കിയ കളിപ്പണ്ടങ്ങൾ പാമരന്മാരേയും പരിഷ്കാരികളേയും ഒരുപോലെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. ധീമാന്മാരായ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ സഭയിലെന്നപോലെ ഗോസ്വാമിമാരുടെ സമ്മേളനങ്ങളിലും അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായിരുന്നു. സർവ്വരും അദ്ദേഹത്താൽ ആകൃഷ്ടരായി.

മനസ്സിൽ അങ്കുരിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള ഉഗ്രചിന്തകൾ അപ്പപ്പോൾ കുറിക്കുകയായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവു്. എന്നാൽ, ആ രത്നഖനികളെ ഖനനം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതു് മൂന്നു നൂറാണ്ടുകൾക്കു് ശേഷം മാത്രമായിരുന്നു. ഈ തീക്ഷ്ണചിന്തകന്റെ, ഈ കർമ്മകുശലന്റെ അഗാധബുദ്ധിയും വിശാലമനസ്കതയും ജനത, പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിയതു് അപ്പോൾ മാത്രമാണ്.

ദേശസഞ്ചാരത്തിൽ ഉൽസുകനായിരുന്നു ലിയോനാർഡോ. അദ്ദേഹം അധികകാലത്തോളം കൈറോസുൽത്താന്റെ ശാസ്ത്രോപദേഷ്ടാവായിരുന്നു. മിലാനിലെ ലുഡോവിക്കോ എന്ന ശൂരന്റെ കൂടെയും കലാശാസ്ത്രവിശാരദനായി അദ്ദേഹം വളരെക്കാലം താമസിക്കുകയുണ്ടായി. അക്കാലത്തു് പല നാടകങ്ങളും പ്രഹസനങ്ങളും അദ്ദേഹം രചിക്കുകയും, നഗരത്തെ കോട്ടകെട്ടിയുറപ്പിക്കുകയും ജലസേചനപദ്ധതി ഏർപ്പെടുത്തുക, ചിത്രാലയങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുക, മതസംബന്ധമായ ചിത്രങ്ങൾ ചായമിടുക എന്നിങ്ങിനെ നാനാതരം പ്രവൃത്തികളും

നടത്തുകയും ചെയ്തു. മിലാനിലെ ഭദ്രാസനപ്പള്ളിയിലേക്കായി 'തിരുവത്താഴം' എന്ന കഥ അദ്ദേഹം ചായത്തിലെഴുതി. അതിൽ കാണിച്ച വിഭാവനയും രൂപവിധാനവും ഇന്നും അതുലമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു. ക്രൈസ്തവലോകത്തെ ആകമാനം ഏകീകരിച്ച ചിത്രമായിരുന്നു അത്. അതിനെക്കുറിച്ച് രസകരമായ ഒരുകഥ പറഞ്ഞുകേൾപ്പുണ്ട്. ലിയോനാർഡോ ചിത്രം പൂർത്തീകരിക്കാൻ കാലതാമസം നേരിട്ടതിനാൽ പള്ളിപ്രധാനിപ്രഭുവിന്റെ സന്നിധിയിൽ ആവലാതി ബോധിപ്പിച്ചു. രണ്ടു വർഷങ്ങളായി താൻ ആ പ്രവൃത്തി ചെയ്യുവരുന്നുണ്ടെന്നും ജൂഡാസ്സിന്റെ തല മാത്രമെ വരയ്ക്കുവാൻ ബാക്കിയുള്ളുവെന്നും അതിന്നനുരൂപമായ ഒരു നീചമുഖം കാണുവാൻ പ്രയാസമായിരുന്നുവെന്നും എന്നാൽ ഇനി ഉടനെ അതു ചെയ്തീർക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം സമാധാനം പറഞ്ഞു. ജൂഡാസ്സിന്റെ സ്ഥാനത്തു് ആവലാതിപ്പെട്ട ആ പള്ളിപ്രമാണിയുടെ മുഖം എഴുതിക്കൊട്ടുകയും ചെയ്തു. സഹൃദയനായ പ്രഭു ഈ സാഹസം കണ്ടുരസിച്ചു.

മൊണാലിസ എന്ന ഒരു സുന്ദരിയുടെ ചിത്രംരചിക്കുവാനായി അദ്ദേഹം നാലുവർഷങ്ങളോളം പ്രയത്നിച്ചു. ആ കാലങ്ങളിലെല്ലാം ആ തരുണിയെ വിനോദിപ്പിച്ചു് മുഖത്തു് ആനന്ദം നിലനിർത്തുവാനായി നർത്തകന്മാരെയും ഗായകന്മാരെയും അദ്ദേഹം നിയമിച്ചു. ആ ചിത്രത്തിന്റെ വർണ്ണങ്ങൾ മങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെങ്കിലും ഇന്നും അതു് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധമായ ചിത്രമായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. ഈ ചിത്രത്തെ സംബന്ധിച്ചു യൂറോപ്പിൽ എണ്ണമറ്റ പ്രബന്ധങ്ങളും ഖണ്ഡകൃതികളും

അടങ്ങിയ ഒരു സാഹിത്യസമുച്ചയംതന്നെ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. കാലഗതിയിൽ, ഈ ചിത്രത്തിനുണ്ടായിട്ടുള്ള ഓരോ അനിഷ്ടസംഭവവും യൂറോപ്പിലെ കലാകാരസമുദായത്തെ ഒട്ടേറെ ഉല്ക്കണ്ഠാകുലമാക്കിയിരുന്നു.

ലിയോനാർഡോവിന്റെ അന്ത്യകാലം സമാധാനമായും ശാന്തമായും തന്നെ കഴിഞ്ഞു. വയോവൃദ്ധനായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആകൃതിയിലും സംഭാഷണചാതുരിയിലും അഗാധജ്ഞാനത്തിലും സംപ്രീതനായ ഫ്രാൻസിസ് രാജാവ് അമ്പോയി എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള രാജകീയഹർമ്മ്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ താമസിപ്പിച്ച വേണ്ടതു സമ്പൽസംഭാവന ചെയ്തു. സമൃദ്ധിയാണ്ട ആ ഗൃഹത്തിൽ വിദ്വാന്മാരും കലാപ്രേമികളും സമ്മേളിച്ചു; അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരമായ പാണ്ഡിത്യത്തെ ആസ്വദിച്ചു. അന്നു ലിയോനാർഡോ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച "ചിത്രകല" എന്ന ഗ്രന്ഥം ഇന്നും ആ ശാസ്ത്രത്തിൽ പ്രമാണഗ്രന്ഥമായിത്തന്നെ പരിലസിക്കുന്നു.

ഈ മഹാപുരുഷന്റെ ചൈതന്യവും തേജസ്സും പ്രായാധിക്യത്താൽ ക്രമേണ ക്ഷയിക്കുകയും 1519-ൽ 67-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം ദിവംഗതനാകയും ചെയ്തു. മരണവൃത്താന്തം അറിഞ്ഞപ്പോൾ രാജാവ് കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു; യൂറോപ്പാകമാനം വിഷാദിച്ചു.

അപൂർവ്വമായ പൌരുഷത്താലും അപ്രമിതമായ ആണത്തത്താലും, അതിമാനുഷമായ ബുദ്ധിയാലും, അതുലമായ ചിത്രകലാവൈഭവത്താലും അനുഗൃഹീതനായ ഈ മഹാത്മാവെ പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കുവാൻപോലും ഒന്നിലധികം നൂറ്റാണ്ടുകൾ വേണ്ടിവന്നു.

4. ഗഥെ.

ജർമ്മനിയിലെ സാഹിത്യകാരന്മാരിലും തത്വചിന്തകന്മാരിലും അഗ്രിമസ്ഥാനമർഹിക്കുന്ന ഒരു മഹാനായിരുന്നു ഗഥെ. അദ്ദേഹത്തെക്കാൾ വിശാലമനസ്കനായ ഒരു മനുഷ്യൻ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. സാധുലൌകികമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ താല്പര്യങ്ങൾ. സർവ്വ സാഹിത്യങ്ങളും ആ സഹൃദയൻ ആസ്വാദിച്ചിരുന്നു. മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിനു വിഷയീഭൂതമാകുന്ന സകല കാര്യങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ ആകർഷിച്ചു. സാഹിത്യത്തിലും ശാസ്ത്രത്തിലും ഒരുപോലെ ഉന്മേഷം കാണിച്ചിരുന്ന ആ മഹാശയൻ. ഹൃദയം മൃദുലവും വികാരതരളവും ആയിരുന്നുവെങ്കിലും കാര്യനിർവ്വഹണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു അതിയായ സ്ഥൈര്യവും പ്രാപ്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു. നിഷ്പക്ഷമായി എല്ലാറ്റിനേയും വീക്ഷിക്കുകയും അതാതിന്റെ വില മതിക്കുകയും ഗുണത്തെ സ്വീകരിച്ചു ദോഷാംശത്തെ വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു സംസ്കാരവിശേഷമുണ്ടായിരുന്നു ആ പുണ്യാത്മാവിന്നു്.

കുടുംബത്തിൽ ഒന്നാമത്തെ സന്താനവും ഏകപുത്രനുമായിരുന്ന ഈ ബാലന്റെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പിതാവുതന്നെ നിന്നായി ശ്രദ്ധിച്ചുവന്നു. സ്കൂളിൽ അയയ്ക്കാതെ യഥോചിതം സംതോഷനം വഴിയായും പ്രായോചിതമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾകൊണ്ടും അദ്ദേഹം മകന്റെ മനസ്സിനു വികാസവും ചിന്തയ്ക്കുണർവും ഉണ്ടാക്കി. നാനാവസ്തുക്കളിലും വിഷയങ്ങളിലും കുട്ടിയുടെ ശ്രദ്ധയെ പ്രവേശിപ്പിക്കുകയും വിദൂരദേശങ്ങളിലെന്നപോലെ നിസ്സീമമായ ചിന്താമണ്ഡലത്തിലും സഞ്ചരിപ്പാനുള്ള കൌതുകം ബാലനായിരിക്കുമ്പോൾ

തന്നെ അവനിൽ വളർത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ബുദ്ധിമാനായ പിതാവിന്റേയും സമർത്ഥയായ മാതാവിന്റേയും പരിരക്ഷണത്തിൽ കുട്ടിയുടെ ബാല്യകാലം സന്തോഷകരമായിത്തന്നെ കഴിഞ്ഞു. സാഹിത്യത്തിലും കലകളിലും ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു പിതാവു്. അദ്ദേഹം സഹൃത്തുക്കളുമായി ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന സംഭാഷണങ്ങളും ശ്രവിച്ചും അവരുമായി സമ്പർക്കംചെയ്തും കുട്ടി സോത്സാഹം വളർന്നുവന്നു. കവിതാവാസനയുണ്ടായിരുന്ന ബാലൻ അന്നുതന്നെ ചില ഖണ്ഡകൃതികളും നിർമ്മിക്കുകയും ഗുരുജനങ്ങളുടെ അഭിനന്ദനത്തിൽ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്നു. സപ്തവത്സരയുദ്ധം നടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. ജർമ്മനി മറ്റു യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളുമായി ശക്തി പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. സംഭവനിബിഡവും ആവേശോജ്ജ്വലവും ആയ ആ കാലം ഉത്തേജസ്വലനായ ബാലന്റെ മനസ്സിനെ പലപ്രകാരത്തിലും സ്പർശിച്ചു. ഒരു സൈനിക ഉദ്യോഗസ്ഥൻ ഗഥെയുടെ ഗൃഹത്തിൽ താമസമുണ്ടായിരുന്നു. സാഹിത്യരസികനും സംസ്കൃതാശയനുമായ അദ്ദേഹം ഫ്രഞ്ചുകവിതകളും ചൊല്ലി കേൾപ്പിച്ചു കുട്ടിയെ വിനോദിപ്പിച്ചിരുന്നു.

പിൻകാലത്തു ഗഥെ ഫ്രഞ്ചുഭാഷയിൽ പ്രശസ്തമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിക്കുകയും അതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാഹിത്യോദ്യമങ്ങൾക്കു് ഒട്ടേറെ അഭിനിവേശം നല്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതു് അന്നത്തെ അനുഭവം നിമിത്തമായിരിക്കണം.

21-ാം വയസ്സിൽ ഗഥെ നിയമപഠനത്തിന്നായി സ്ട്രാസ്ബർഗ്ഗ് സർവ്വകലാശാലയിൽ ചേർന്നു. അവിടെ കഴിച്ച പതിനാറുമാസങ്ങൾ ഏറ്റവും അനുഭവപ്രധാനമായിരുന്നു. അനവധി മഹാശയന്മാരുമായി പരിചയ

പ്പെട്ടവനും നാനാവിഷയങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുവാനും ആ കാലം ഉപയോഗപ്പെട്ടു. നിയമബിരുദ സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷം നീതിന്യായസ്ഥാപനങ്ങളും സ്ഥിതി ചെയ്തിരുന്ന വെറസ്റ്റർ എന്ന പട്ടണത്തിൽ അദ്ദേഹം താമസമാക്കി. എന്നാൽ അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് ഈ യുവാവ് അഗാധമായ ഒരു പ്രണയാവേശത്തിൽ ആമഗ്നനായി തന്റെ വികാരവിചാരങ്ങളെ 'വർഥർ' എന്ന കവിതമാധ്യമായി നിഗ്രഹിപ്പിച്ചു. ആ കവിത സാഹിത്യലോകത്തിൽ ഒരു വമ്പിച്ച കൊടുങ്കാറ്റായി ഭവിച്ചു. സർവ്വരാജ്യങ്ങളിലും അതിനു തൽക്ഷണം അഭിവാദനം സിദ്ധിച്ചു. കഠോരമായ ഖണ്ഡനമായോ പ്രശസ്തമായ പ്രശംസയായോ അതിനെ വിമർശിക്കാത്ത ദേശങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നു. എതുയോ ഭാഷയിൽ അതു വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു, അനുകരിക്കപ്പെട്ടു, പ്രതിപാദിക്കപ്പെട്ടു, ഉദ്ധരിക്കപ്പെട്ടു. അനുവാചകന്മാരായ യുവതീയുവാക്കന്മാർക്കു ഈ "വർഥർ" ജ്വരം ബാധിച്ചു. സാങ്കല്പികമായ പ്രണയദുഃഖം വിവിധരൂപത്തിൽ എണ്ണമില്ലാതെ യുവഹൃയങ്ങളെ തകർത്തു, യുവകപോലങ്ങളെ നനച്ചു. നിയന്ത്രിതമായിക്കിടന്നിരുന്ന വികാരവിശേഷങ്ങളും കരകവിഞ്ഞൊഴുകി. സാഹിത്യവൃത്തിയിൽ ഉണ്ടായ ഈ അസാമാന്യ വിജയത്തിനുശേഷം നിയമവ്യാപാരത്തിൽ പ്രത്യേകം ഉന്മേഷം കാണാത്ത യുവാവ് സ്വഗൃഹത്തിലേക്കു മടങ്ങി അവിടെ നിർബ്ബാധമായി നിരന്തരം സാഹിത്യപരിശ്രമംതന്നെ ചെയ്യുവന്നു. സൂക്ഷ്മഗ്രാഹിയായ പിതാവ് ഇതിനു പ്രാതികൂല്യം കാണിച്ചതുമില്ല.

ഇക്കാലത്തു സാക്സ്-വീമാറിലെ യുവാവായ പ്രഭു ഗൊയെ കാണുകയും തന്റെ കൂടെ താമസിക്കുവാനായി അദ്ദേഹത്തെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തുണ്ടായി. ആ പ്രഭു

വിന്റെ കൊട്ടാരം അന്നു വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടേയും വിജ്ഞാനികളുടെയും കേന്ദ്രമായിരുന്നു. അതിനാൽ അവിടെയുള്ള ജീവിതം ഗ്രന്ഥേയ്ക്കു ഏറ്റവും ഹിതകരമായിത്തീർന്നു. ഭരണസഭയിൽ ഒരു സ്ഥാനവും നിത്യവൃത്തിക്കാവശ്യമായ ധനവും ഉദാരബുദ്ധിയായ പ്രഭു നൽകിയിരുന്നതിനാൽ അലട്ടില്ലാതെ അന്തസ്സോടെ ജീവിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു.

തന്റെ സ്ഥിരവാസമായി സ്വീകരിച്ച സാക്സ്വി മാറിന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കും ക്ഷേമത്തിനുമായി ഗ്രന്ഥേ ഒട്ടധികം പരിശ്രമിച്ചുവന്നു. വിദ്യാഭ്യാസം, വ്യവസായം, സൈനികപരിശീലനം ഇത്യാദി വിഷയങ്ങളിൽ പല പരിഷ്കാരങ്ങളും വരുത്തുകയും ജീവിതത്തിലെന്നപോലെ സാഹിത്യത്തിലും പുതിയ തുറകളിൽ അദ്ദേഹം പ്രവേശിക്കുകയും സചേതനമായ പ്രവർത്തനരീതികൾ അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കൊട്ടാരത്തിലെ ബഹളം സാഹിത്യസേവനത്തിനനുകൂലമല്ലെന്നു കാണുകയാൽ പ്രഭുവിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി ഗ്രന്ഥേ ഒരു ദേശസഞ്ചാരത്തിനു പുറപ്പെട്ടു. മില്ലർ എന്ന പേരോടുകൂടി വേഷച്ചുന്നനായി ഒരു കച്ചവടക്കാരന്റെ നിലയിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചതു്. രണ്ടു വർഷകാലം യൂറോപ്പിൽ പല ദേശങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു. പുരാണപ്രസിദ്ധമായ ഇറലി ആ കലാകുതുകിയെ ആവേശഭരിതനാക്കി. കലാധന്യയായ ആ ഭൂമിയുടെ ദർശനമാത്രത്തിൽ ഗ്രന്ഥേയുടെ മനസ്സിൽ ഒരു കോളിളക്കം തന്നെയുണ്ടായി. സൌന്ദര്യത്തിന്റെ അപൂർവ്വങ്ങളായ ആകൃതിവിശേഷങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആത്മാവിൽ കളിയാടി. യശോജ്വലമായ പൌരാണിക റോമാനഗരിയെ അദ്ദേഹം മനസാ നിർമ്മി

ച്ച. മഹാമതികളായ ഗ്രീക്കുചിന്തകന്മാരേയും കവികളേയും അതിമോഹനമായ വികസിതരൂപികളായി അദ്ദേഹം സ്വപ്നം കണ്ടു. മറഞ്ഞുപോയ കലാമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ മടിത്തട്ടിൽ അദ്ദേഹം കിടന്നു ചാഞ്ചാടി. വീമാറിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നശേഷം ഈവക അനുഭവങ്ങളുടെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതത്തിലും കലാവൃത്തിയിലും അസാധാരണമായ ഒരു ശക്തിവിശേഷം ഉളവായി. ഗഹനങ്ങളായ കലാതത്ത്വങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചതിനു പുറമെ ജീവിതം തന്നെ ഒരു കലയായി അദ്ദേഹം അഭിവീക്ഷണം ചെയ്തു. അപാരമായ ചൈതന്യവും അഗാധമായ ഉദ്ദേശവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവനങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷമായിത്തുടങ്ങി. സാഹിത്യം, ശാസ്ത്രം, ചരിത്രം, തത്ത്വചിന്ത എന്നീ വിഷയങ്ങളിലെല്ലാം നിഗൂഢവും നിർമ്മലവുമായ ഉറവുകൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു.

1788 ൽ അദ്ദേഹം വിവാഹിതനായി. യൂറോപ്പിൽ അന്നു ജീവിച്ചിരുന്ന മഹാന്മാരിൽ ഏറ്റവും ഉജ്ജ്വലമഹാത്മാവായ ഗഥെയുടെ പ്രേമം അപ്പിക്കപ്പെട്ടതു് ഒരു എളിയ കുടുംബത്തിലെ വിദ്യാവിഹീനയായ ഒരു തരുണിയിലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഭാര്യയുടെ നിലയിലും, മാതാവിന്റെ നിലയിലും വിജയകരമായ ജീവിതം നയിക്കുവാൻ ആ സ്ത്രീരത്നത്തിനു ബുദ്ധിയും സഹൃദയത്വവും സഹജമായുണ്ടായിരുന്നു.

ഷില്ലർ എന്ന കവിയുമായി സ്നേഹപ്പെട്ടതും വീമാറിൽ ഒരു നാടകാലയം നിർമ്മിക്കുന്നതിൽ ഈ മഹാശയന്മാർ ഒന്നായി പ്രയത്നിച്ചതും ഇക്കാലത്തായിരുന്നു. ഷില്ലർ ഗഥെയുമായി പത്തുവയസ്സിനു് ഇളപ്പമായിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ തമ്മിൽ പ്രബലമായപ്രേമം വളർന്നുവന്നു. ഈ ബന്ധം ഗഥെയുടെ അന്ത്യദശയ്ക്കു

ചില പ്രകാശരേഖകൾ ചാത്തി. "ഫാസ്റ്റ്"എന്ന പ്രഖ്യാതമായ കവിത നിമ്മിച്ചതും ഇക്കാലത്തായിരുന്നു. ഐശ്വര്യലാഭത്തിന്നായി ആത്മാവിനെപ്പോലും വിറ്റുതുലയ്ക്കാനൊരുങ്ങിയ ഒരു സാഹസികന്റെ ചരിതമാണ് ഈ നാടകത്തിലെ ഇതിവൃത്തം. പ്രണയമണ്ഡലത്തിൽ "വർട്ടർ" കവിതയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നപോലെ ആത്മീയവിഷയത്തിൽ "ഫാസ്റ്റിനു്" വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ പരമോന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനം ക്ഷിപ്രസിദ്ധമായി. 1805-ൽ ഷില്ലർ അന്തരിച്ചു. ഈ സംഭവം ഗഥെയെ അപാരമായ ദുഃഖത്തിൽ ആഴ്ത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചൈതന്യം തല്ലോലം സ്നേഹിതന്റെ ശവക്കുഴിയിൽ പോയി മറഞ്ഞുവെന്നുവേണം പറയുവാൻ!

കാലം ഒട്ടാകെ കറുത്തുതുടങ്ങി. നെപ്പോളിയന്റെ പരാക്രമങ്ങൾ യൂറോപ്പിലെങ്ങും ജീവിതത്തെ ആപൽകരവും ഭയാനകവുമാക്കിച്ചെയ്തു. ഈ കാളമേഘം വീമാറിലും വ്യാപിച്ചു. ഗഥെ രക്ഷപ്പെട്ടതു് ഭാഗ്യയുടെ സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടു് മാത്രമായിരുന്നുവെന്നു. എന്നാൽ രണ്ടു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ക്ഷണപ്രകാരം ഗഥെ നെപ്പോളിയനെ ചെന്നു കണ്ടപ്പോൾ വളരെ ബഹുമാനത്തോടെയായിരുന്നു അദ്ദേഹം പെരുമാറിയതു്. വൃദ്ധനായ കവിയുടെ പ്രസന്നതയും ഉന്മേഷവുംകണ്ടു് ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തെ അനുമോദിക്കുകയും "വർട്ടർ" കവിത താൻ ഏഴുതവണ പാരായണം ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു പ്രസ്താവിക്കുകയും തല്സ്ഥാനനഗരിയായ പാരീസ്സിലേക്ക് മഹാകവിയെ ചക്രവർത്തി ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തുവത്രെ.

വാർദ്ധക്യം അതിന്റെ വിലക്ഷണമാല്യങ്ങൾ ഗഥെയുടെമേൽ ചാർത്തിയിരുന്നില്ല. എഴുപതാം വയസ്സിൽപോലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിക്കു യാതൊരു ക്ഷീണ

വും ബാധിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല അന്നും യൂറോപ്പിലെ സാഹിത്യനായകൻ അദ്ദേഹംതന്നെയായിരുന്നു. എന്നാൽ ദീഘ്രായുഷ്ടാന്മാക്കുണ്ടാകുന്ന ശിക്ഷ അദ്ദേഹവും അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. മിത്രങ്ങൾ ഓരോരുത്തരായി തിരോധാനംചെയ്തുതുടങ്ങി. പ്രിയപ്പെട്ട സുഹൃത്തുക്കളുടെ രൂപങ്ങൾ സ്മൃതിമണ്ഡലത്തിൽ മാത്രം അവശേഷിക്കുമാറായി. മാതാപിതാക്കൾ, ഭാര്യ, സ്നേഹിതന്മാർ എല്ലാവരും മൺമറഞ്ഞു. ഏറ്റവും കഠിനമായ ദണ്ഡനം സാക്സ് വീമാറിലെ പ്രഭുവിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള നിര്യാണമായിരുന്നു. ഈ വിയോഗം ഗ്രഥയെ കേവലം ഏകാന്തനാക്കി. അതിനുശേഷം ജീവിച്ചിരുന്ന നാലു വർഷകാലത്തു് അദ്ദേഹം രോഗബാധിതനായിത്തീർന്നതിൽ അത്ഭുതമില്ല. എന്നാൽ മരണമുഹൂർത്തംവരെ ശയ്യയെ അവലംബിക്കാതെതന്നെ പ്രയത്നശീലനായ അദ്ദേഹം കഴിച്ചുകൂട്ടി. 1832-ലെ മാർച്ച് മാസത്തിലെ ഒരു പ്രഭാതത്തിൽ തന്റെ മുറിയിൽ ഒരു ചാരുകസാലയിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് "കൂടുതൽ പ്രകാശംവരട്ടെ. ജനലുകൾതുറക്കുക" എന്ന അർത്ഥാനിതമായ അന്ത്യവചനങ്ങളോടുകൂടി ആ പുണ്യാത്മാവു് 87-ാമത്തെ വയസ്സിൽ അന്ത്യശ്വാസംവിട്ടു. ക്രാന്തദർശിയായ ഒരു കവിപുംഗവൻ, അദ്വിതീയനായ ഒരു തത്വചിന്തകൻ, ആദർശശാലിയായ ഒരു മഹാപുരുഷൻ ലോകത്തിനു് അന്ത്യനഷ്ടമായി. ആരേയും അടിപുഴക്കുന്ന വികാരങ്ങളും അതിബലിഷ്ഠമായ ബുദ്ധിയെപ്പോലും മിഷമിപ്പിക്കുന്ന ചിന്തകളും അടങ്ങിയ അസംഖ്യം കൃതികളെക്കൊണ്ടു് മാനവലോകത്തെ ധന്യധന്യമാക്കിയ ആ മഹാശയൻ ആ പ്രശാന്തവേളയിൽ അവേദ്യമായ അഖിലപ്രാണനിൽ വിലയം പ്രാപിച്ചു.

---

5. പ്ലേറോ.

(427—347 ബി. സി.)

അത്ഭുതാവഹമായ ഒരു കാലഘട്ടത്തിലായിരുന്നു പ്ലേറോവിന്റെ ജനനം. അതു പ്രസിദ്ധന്മാരായ പുരുഷകേസരികളുടെ വിലാസരംഗമായിരുന്നു; അനവധി മഹൽസംഭവങ്ങളാൽ പുഷ്കലവുമായിരുന്നു. അമാനുഷികയോദ്ധാവും പുരുഷപുംഗവനുമായ പെരിക്ലീസ് പരലോകപ്രാപ്തനായിട്ട് അധികകാലം കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സോഫക്ലീസ് എന്ന നാടകകർത്താവ്, യൂറിപ്പിഡീസ് എന്ന സാഹിത്യകാരൻ, തൂസിഡൈഡിസ് എന്ന ചിത്രകാരൻ, ലോകവിശ്രുതന്മാരായ ഇത്തരം മഹാന്മാരെല്ലാം അന്നു ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. പ്ലേറോവിന്റെ ഗുരുവര്യനായ സോക്രട്ടീസും ശിഷ്യോത്തമനായ അരിസ്റ്റോട്ടലും ആ ദശാവിശേഷത്തെ ദീപ്തരാക്കിയ മറ്റു രണ്ടു് ചൈതന്യാത്മാക്കളായിരുന്നു.

സിസിലിയിലെ ഗ്രീക്കുനഗരങ്ങളെ നിഷ്പ്രഭകനായ ഒരു ഭരണാധിപന്റെ മർദ്ദനത്തിൽനിന്നു രക്ഷിപ്പാനായി ഏതൻസിൽനിന്നയയ്ക്കപ്പെട്ട ഒരു വമ്പിച്ചസേന ഒട്ടാകെ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതും, ഗ്രീക്കു നഗരങ്ങളിൽ നായകമന്നിയായി വിളങ്ങിയിരുന്ന ഏതൻസിന്റെ നിലയും അന്തസ്സും നഷ്ടപ്പെട്ടതും പ്ലേറോവിന്റെ ശൈശവത്തിലായിരുന്നു. ഇത്തരം അത്യാഹിതങ്ങൾക്കിടയിൽ സാധാരണ ബാലന്മാർക്കു ലഭിച്ചുവന്നിരുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം അദ്ദേഹത്തിനു സിദ്ധിച്ചുവെന്നതുതന്നെ ഭാഗ്യം. സ്പാർട്ടയുമായുള്ള യുദ്ധം അദ്ദേഹത്തിനു പത്തു വയസ്സു പ്രായമായപ്പോ

ഴാണ് തുടങ്ങിയത്. അതു ഇരുപത്തേഴു വർഷങ്ങൾ നീണ്ടു നിന്നു. ആ കാലത്തു ഏതൻസിലെ സർവ്വ യുവാക്കന്മാരും ശത്രുക്കളുടെ ആക്രമണം കാത്തുകൊണ്ട് ദിവാനിശം ആയുധധാരികളായി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. അതിനാൽ വിദ്യാലയത്തിൽനിന്ന് വികസിതമായ മാനസമെന്നപോലെ രണഭൂമിയിൽനിന്ന് വീരയോഗ്യമായ ശരീരവും പ്ലേറോവിനു സിദ്ധിപ്പാനിടയായി. ഒടുവിൽ സ്വനഗരിയെ സ്സാർട്ട, കീഴടക്കിയതും കൊള്ളയിട്ടും തച്ചുടച്ചും നശിപ്പിച്ചതും പ്ലേറോ കണ്ടുനിന്ന കാഴ്ചകളായിരുന്നു. അഭ്യന്തരാവസ്ഥകളും ഒട്ടുംതന്നെ സമാധാനസന്ദായകമായിരുന്നില്ല. മുപ്പതു നിഷ്ഠുരകന്മാരുടെ ഭീഷണീയമായ ദുർഭരണാവസരത്തിൽ മറ്റനേകം മഹാശയന്മാക്കനുഭവമായതുപോലെ കാരാഗൃഹമോ മരണമോ കൂടാതെ പ്ലേറോ രക്ഷപ്പെട്ടതുതന്നെ ആശ്ചര്യകരമായിരിക്കുന്നു. നിഷ്ഠുരകന്മാരിൽ ഒരാളായ ക്രിതിയസ്സ് പ്ലേറോവിന്റെ ബന്ധുവാകയാൽ അങ്ങിനെ സംഭവിച്ചതായിരുന്നുവത്രെ. അനന്തരശേഷം എട്ടു വർഷങ്ങളോളം സോക്രട്ടീസ്സിന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളിൽചേർന്ന് തത്വചിന്താവ്യവസായത്തിൽ കാലയാപനം ചെയ്വാൻ ഈ ചിന്താചക്രവർത്തിക്കിടയായതു കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ജീവിച്ചിരുന്ന മനുഷ്യരുടെ ഭാഗ്യാതിരേകം എന്നേ പറയേണ്ടതുള്ളൂ. ശിഷ്യന്മാരും സ്നേഹിതന്മാരുമായി നാനാവിഷയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ച സോക്രട്ടീസ്സ് നടത്തിയ സംവാദസഹസ്രങ്ങളെ പ്രശ്നോത്തരരീതിയിൽ ഏറ്റവും സമർത്ഥമായി ഇദ്ദേഹം ക്രോഡീകരിച്ച് ലേഖനം ചെയ്തതു സുഹൃദയഹൃദയാഹ്ലാദകരമായ സാഹിത്യസമ്പത്തായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ദ്രോഹബുദ്ധികളായ ശത്രുക്കളുടെ

കുടിലത കാരണം വിഷപാനത്താൽ ഗുരുദേവൻ ജീവത്യാഗം ചെയ്ത ശാന്തഗംഭീരവും സന്താപാകുലവും ആയ ആ അന്ത്യരംഗത്തേയും പ്രിയരും യോഗ്യരുമായ ശിഷ്യന്മാരുമായുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ സമാഗമത്തെയും പ്ലേറോവിന്റെ തൂലിക ഏറ്റവും ഉൽകൃഷ്ടവും ഹൃദയാവർജ്ജകവുമായ ഗദ്യനൈവേദ്യമായി വിശ്വസാഹിത്യത്തിനു സമർപ്പണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

ഈ ദാരുണസംഭവത്താൽ ഭഗ്നഹൃദയനായ പ്ലേറോ സ്വദേശംവിട്ടു ലോകസഞ്ചാരത്തിനിറങ്ങി. ഈജിപ്ത്, പലസ്തീൻ, ഫൈന മുതലായ വിദൂരദേശങ്ങളും സന്ദർശിച്ചു. അദ്ദേഹം കേവലം കാഴ്ചപ്രിയനായ ഒരു സഞ്ചാരിയായിരുന്നില്ല. പ്രഖ്യാതന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടേയും ചിന്തകന്മാരുടേയും സമ്പർക്കത്താൽ അദ്ദേഹം തന്റെ വിജ്ഞാനഭണ്ഡാരത്തെ പൂർവ്വാധികം സമൃദ്ധമാക്കി. ഈ യാത്രയിൽനിന്നു മടങ്ങുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ സിസിലിയിലെ നിഷ്ണാതനായ ദയോനിസിയസ്സിന്റെ സ്യാലനായ ദയോന്റെ സ്നേഹം സമ്പാദിക്കുകയും ആ വഴിക്കു സൈറാക്യൂസ്സിലെ കൊട്ടാരത്തിൽ ചെല്ലുകയും തന്റെ ധാർമ്മികമായ രാജ്യതന്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ രാജാവിനെ ഉദ്ബോധിപ്പിക്കുവാൻ സാധിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഒരു നാൾ പ്ലേറോവിന്റെ നിശിതമായ വിമർശത്താൽ കോപിതനായ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തെ വില്പാനായി കപ്പൽ കയറ്റിവിട്ടു. ഇരുപതു പവന്നു അദ്ദേഹം വിൽപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ സഹൃദയനായ ക്രേതാവ് ഈ മഹാശയനെ സ്വതന്ത്രനാക്കി സ്വദേശത്തേക്കയയ്ക്കുകയാണ് ചെയ്തതു. ഈ അടിമയുടെ വിശാലമായ മാനം ശക്തിയു

ള്ള ചുമലും മാത്രം കണ്ടു മോഹിച്ചാണ് അദ്ദേഹം ഈ കച്ചവടം നടത്തിയിരുന്നതെങ്കിൽ ലോകത്തിനു എന്നും തീരാത്ത നഷ്ടം സംഭവിക്കുമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ സോക്രട്ടീസ്സിനെ പററിയൊ അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെപററിയോ ലോകം എന്നും അന്ധതയിലായിരുന്നേനെ.

സ്വദേശം പ്രാപിച്ച ഉടനെ അദ്ദേഹം നഗരപ്രാന്തത്തിൽ വിശാലമായ ഒരു തോപ്പിൽ തന്റെ വിശ്വവിഖ്യാതമായ തത്വചിന്താമന്ദിരം (Academy) സ്ഥാപിച്ചു. ചിന്തകൊണ്ടും സഞ്ചാരംകൊണ്ടും വിവിധങ്ങളായ അനുഭൂതികളെക്കൊണ്ടും പക്വമനസ്കനായ ഇദ്ദേഹം മഹാനായ ഗുരുവിന്റെ പാരമ്പര്യത്തെ നിലനിർത്തി. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യഗണങ്ങളിൽ അനവധി പുരുഷകേസരികളും ഉൾപ്പെട്ടും. വാചാലതയിൽ വിശ്വവിശ്രുതനായ ഡെമോസ്തനീസും സർവ്വശാസ്ത്രപിതാവായ അരിസ്റ്റോട്ടലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശിഷ്യന്മാരായിരുന്നു. നാല്പതു വഷ്ങ്ങളോളം ആ കലാലയത്തിൽ ആ മഹാശയൻ അദ്ധ്യാപനം നടത്തി. ദയോനിസിയസ്സിന്റെ നിയ്മാണാനന്തരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രനായ രാജകുമാരനെ ശിക്ഷണംചെയ്തു ധൂർത്തജീവിതത്തിൽനിന്നു മോചിപ്പിക്കുവാനായി മാന്യസുഹൃത്തായ ദയോന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം വീണ്ടും പ്ലേറോ സൈറാക്യൂസിലേക്കുപോയി. രാജശിഷ്യൻ ഭക്തിയോടും ഉത്സാഹത്തോടുംകൂടി ഗുരുമുഖത്തിൽനിന്നു ജീവിതത്തേയും രാജ്യഭരണത്തേയും കുറിച്ചുള്ള പാഠങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു. ആത്മശിക്ഷണത്തിന്നായി ഗുരുവിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം ശിഷ്യൻ ഗണിതശാസ്ത്ര

ത്തിൽ നിമഗ്നനായി. രാജധാനിയുടെ നിലത്തും ഭിത്തി യിലും ക്ഷേത്രഗണിതസംബന്ധമായ രേഖകളും രൂപങ്ങ ളും നിറഞ്ഞു; അതോടൊപ്പംതന്നെ രാജധാനിയിലെ ജീ വിതം പരിഷ്കൃതമായി; ഭരണസമ്പ്രദായത്തിൽ മാറ ങ്ങളും വന്നു; സേനാബലം ചുരുങ്ങി; മർദ്ദനങ്ങളും അസ്വ മിച്ചുതുടങ്ങി. എന്നാൽ ഗ്രന്ഥനിരന്തരമായി നിശ്ചയിച്ച തീവ്രപരീക്ഷകളും കാലാന്തരത്തിൽ രാജാവിനു രുചി ച്ചില്ല. അസൂയാലുക്കളായ സേവകന്മാർ ഈ തക്കം പാഴാ ക്കിയില്ല. കൊട്ടാരത്തിൽ ഡയോന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് ശക്തി വർദ്ധിച്ചിരുന്നു. ആ യോഗ്യപുരുഷനെ രാജ്യത്തിൽനിന്നു ഭ്രഷ്ടനാക്കുവാൻ അവർക്ക് സാധിച്ചു. അതിനുശേഷം പ്ലേ റോവിന്റെ ജീവിതം വിഷമകരമായിത്തീർന്നു. ഡയോനെ മടക്കിവിളിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ വീണ്ടും താൻ വന്നു കൊള്ളാമെന്ന വാഗ്ദാനത്തോടുകൂടി രാജധാനി വിടുവാൻ രാജാവ് പ്ലേറോവിനു അനുമതി നല്കി. ദുരമുഖത്തു ചെന്ന് ഉപദേഷ്ടാവിനെ യാത്രയാക്കുമ്പോഴും "താങ്കൾ തത്വചിന്താമന്ദിരത്തിൽ തിരിച്ചെത്തിയാൽ ഈയുള്ളവ നെപ്പറ്റി നിർദ്ദയമായി സംസാരിക്കരുതെ" എന്ന് രാജ ശിഷ്യൻ വിനീതനായി പറഞ്ഞതിനു ആ സത്യാരാധ കന്റെ കടുത്ത മറുവചനം "ഡയോനിസിയസ്സിനെപ്പറ്റി സംസാരിക്കുവാനായി ഒഴിവുസമയം ഞങ്ങൾക്കു അവിടെ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുവാൻ ദൈവം സഹായിക്കട്ടെ" എന്നാ യിരുന്നു. പത്തു കൊല്ലങ്ങൾക്കുശേഷം ഡയോനിസിയസ്സി ന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം അദ്ദേഹം വീണ്ടും സൈറാക്യൂസി ലേക്കു പോകുകയുണ്ടായി രാജാവ് സ്നേഹത്തോടും ബഹു മാനത്തോടുംകൂടി സ്വീകരിച്ചുവെങ്കിലും രാജമന്ദിരത്തി ലെ അന്തരീക്ഷം അന്നും കലുഷമായിത്തന്നെ ഇരുന്നു.

ടയോന്റെ ഭ്രഷ്ടമോചനം അസാദ്ധ്യമായിത്തന്നെ കണ്ടു. തന്നെ വധിപ്പാൻപോലും സന്നദ്ധരായ ശത്രുക്കളുടെ മദ്ധ്യത്തിലാണ് താൻ നിവസിക്കുന്നതെന്നു പ്ലേറോവിന്നു മനസ്സിലായ ഉടനെ അദ്ദേഹം രാജധാനിയിൽനിന്നു ഒരുവിധത്തിൽ രക്ഷപ്പെട്ടു സ്വദേശത്തു് എത്തിച്ചേന്നു. ഇതിന്നുശേഷം ഏതൻസിൽതന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി അനവധി ശിഷ്യന്മാരുടെയും സുഹൃത്തുക്കളുടെയും മദ്ധ്യേ അദ്ധ്യാപനത്തിലും ഗ്രന്ഥനിർമ്മാണത്തിലും അദ്ദേഹം കാലം കഴിച്ചു.

Apologia (ന്യായീകരണം) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആൽസി ബൈഡിസ് എന്ന യുവാവിനെ ദുർമ്മാഗ്ഗിയാക്കിയെന്ന രാഷ്ട്രത്തിന്റെ മതവിശ്വാസങ്ങളെ ധ്വംസനം ചെയ്യുന്നുവെന്നുമുള്ള കുറ്റാരോപണങ്ങൾക്കു് ഗുരുഭൂതൻ അനഘനാണെന്നു് തെളിയിക്കുകയും രാഷ്ട്രം വിധിച്ച വധശിക്ഷയ്ക്കു് വിധേയനാകുവാൻ ഒരുങ്ങിയ ഗുരുവിന്റെ നയത്തെ ശക്തിമത്തായി ന്യായീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

Fido എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ആത്മാവിന്റെ അനശ്വരതയെപ്പറ്റിയും ഗതിവിശേഷത്തെപ്പറ്റിയും സവിസ്തരം പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നു. ആത്മാവു് അനശ്വരമാണെന്നും അതു മാറി മാറി ദേഹങ്ങൾ കൈക്കൊള്ളുന്നുവെന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ഇന്ദ്രിയദ്വാരാ പ്രത്യക്ഷമാകുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചം കേവലം ഭാവനാമാത്രമാണെന്നും ആശയങ്ങളുടെ ക്ഷണികവും അപൂർണ്ണവുമായ പ്രതിരൂപങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഭൌതികവസ്തുക്കൾ എന്നും അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. വസ്തുക്കളുടെ ഗുണാഗുണങ്ങൾ അന്തർദ്ദൃഷ്ട്യാ ഗ്രഹിക്കുന്നതും ധർമ്മാധർമ്മങ്ങളെ വേർ

തിരിച്ചറിയുന്നതുമാണ് യഥാർത്ഥജ്ഞാനമെന്നും മനുഷ്യന്റെ ഹൃദയത്തിലും പ്രകൃതിയിലും പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഏകശക്തിയായ പ്രേമത്താൽ മാത്രമേ ജ്ഞാനം സംപ്രാപ്തമാകുകയുള്ളുവെന്നും പ്രേമത്താൽ ഉൽഭാസിതമായ ജ്ഞാനം, ആനന്ദദായകമാണെന്നും ആ ആനന്ദമാണ് പരമാദർശമെന്നും ഈ തത്വജ്ഞാനി ഉൽഘോഷിച്ചു.

Republic എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ മനുഷ്യന്റെ സാമൂഹ്യമായ ഭദ്രസുഖത്തിനു പര്യാപ്തമായ ഒരുത്തമ രാഷ്ട്ര ഘടനയെ ഭാവനാസമ്പന്നനും ആദർശധന്യനും ആയ ആ മഹാൻ ലളിതമായി ചിത്രണം ചെയ്തിരിക്കുന്നു. വ്യാമോഹചിന്തകന്മാർ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സ്വർഗ്ഗരാജ്യത്തിന്റെ ബീജം ആ ചിത്രണത്തിലടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. പ്രജായത്തഭരണത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഏതൻസിന്റെ ക്ഷയത്തിനു കാരണം ആ സമ്പ്രദായമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യവസ്ഥയിൽ രാഷ്ട്രം യഥാർത്ഥജ്ഞാനികളായ സ്വല്പം ചില തത്വചിന്തകന്മാരുടെ ഭരണത്തിലായിരിക്കണം. സ്വത്തുക്കളെല്ലാം രാഷ്ട്രത്തിന്റെതായിരിക്കും; വ്യക്തികുടുംബവികാശമില്ല. വിവാഹനിശ്ചയംപോലും രാഷ്ട്രം ചെയ്തുകൊള്ളും. സന്താനങ്ങളെ പിതാക്കൾ കാണുകയോ അറിയുകയോ വേണ്ടതില്ല. സ്ത്രീപുരുഷവ്യത്യാസമില്ലാതെ എല്ലാ ബാലർക്കും രാഷ്ട്രം വിദ്യാദാനം ചെയ്തുകൊള്ളും. സുദൃഢമായ ഒരു വിദ്യാപദ്ധതികൊണ്ട് പൌരന്മാരിൽ ജ്ഞാനവും, ധൈര്യവും, മിതശീലവും വളർത്തി സമുദായജീവിതം സുമധുരവും സുഗമവു

മാക്കേണ്ടതു രാഷ്ട്രത്തിന്റെ ധർമ്മമാണ്. ഇങ്ങിനെ വ്യവസ്ഥകൊണ്ടു് സൌഷ്ഠവവും, നിയമംകൊണ്ടു് സർവ്വാശ്ലേഷകവും, നിഷ്ഠകൊണ്ടു് ശക്തവും ആയ ആ സംപന്ന രാഷ്ട്രം അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകളായി ആഭ്യശാലികളെ പുളകം കൊള്ളിക്കുന്നതിൽ എന്താണാശ്ചര്യമുള്ളതു്?

THE SENGUPTA PUBLIC LIBRARY
PUTHIYARA.

6. അരിസ്റ്റോട്ടൽ-സർവ്വശാസ്ത്ര പിതാവ്.

(384—322 ബി. സി.)

പ്രപഞ്ചഘടനയിൽ മനുഷ്യന്റെ സ്ഥാനത്തെക്കുറിച്ച് ചർച്ച ചെയ്ത ലോകവിശ്രുതരായ ഗ്രീക്കുതത്വചിന്തകന്മാരിൽ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നു അരിസ്റ്റോട്ടൽ. ആയിരം മൂകവർഷങ്ങൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മഹ'ശബ്ദം പാശ്ചാത്യരുടെ ഭീർഘനിദ്രിതങ്ങളായ മാനസങ്ങളെ ഉണർത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്താരശ്മികൾ തമോയുഗത്തിന്റെ നിബിഡാന്ധകാരത്തെ ഭേദിച്ച്, മദ്ധ്യയുഗത്തെ പ്രദീപ്തമാക്കി. ഇന്നേക്കു രണ്ടായിരം വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും ആ പ്രകാശവീശേഷം അല്പമൊന്നു മങ്ങിയിരിക്കുന്നുവെന്നല്ലാതെ നിശ്ശേഷം അണഞ്ഞിട്ടില്ല. അത്രയാണ് മനുഷ്യന്റെ ചിന്തയ്ക്കുള്ള അപാരശക്തി.

അരിസ്റ്റോട്ടലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന പ്ലേറോവും, പ്ലേറോവിന്റെ ഗുരുവായിരുന്ന സോക്രട്ടീസും അവിസ്മരണീയന്മാരായ ചിന്തകന്മാരായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ത്രിമൂർത്തികളിൽ അപരഗാമിയായ അരിസ്റ്റോട്ടൽ ആയിരുന്നു ഐറോപ്യൻ ചിന്താഗതിയെ കൂടുതൽ സ്വശീലിച്ചത്. പതിനഞ്ചാം ശതകത്തിൽ യൂറോപ്പുഖണ്ഡത്തിൽ പ്രത്യക്ഷമായിരുന്ന ജ്ഞാനോദയപ്രസ്ഥാനത്തിൽ ഏറ്റവും പ്രബലവും സഫലവും ആയി പ്രവർത്തിച്ച ശക്തി അരിസ്റ്റോട്ടൽ തന്നെയായിരുന്നു. മനുഷ്യജീവിതത്തിന്റെ ഭൌതികവശത്തെ കൂടുതൽ പ്രതിപാദ

പരിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്നുവെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകത. വാനിലെ നക്ഷത്രങ്ങളും, വിണ്ണിലെ പുഷ്പങ്ങളും, നിർഝരികളുടെ പ്രവാഹഗതി ഇത്യാദി കാലസ്ഥലപശ്ചാത്തലത്തിൽ വാസ്തവങ്ങളായി തോന്നുന്ന എല്ലാ വിഷയങ്ങളും യഥാർത്ഥത്തിൽ അവാസ്തവങ്ങളാണെന്നും അവയുടെ പിന്നിൽ ഇരിക്കുന്ന കാരണങ്ങളും മനുഷ്യമനസ്സിൽ ഉണ്ടാക്കുന്ന പ്രതീതികളും മാത്രമാണവ എന്നുമായിരുന്നു പ്ലേറോവിന്റെ മതം. ഗുരു അങ്ങനെ സിദ്ധാന്തിയായിരുന്നുവെങ്കിൽ ശിഷ്യൻ മധ്യമാർഗ്ഗമതവിശ്വാസിയായിരുന്നു. ഭൂമി ഉൾപ്പെടെ സ്ഥലവിശാലതയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സൂര്യാദി ഗോളവിശേഷങ്ങളും യഥാർത്ഥങ്ങളാണെന്ന് അരിസ്റ്റോട്ടൽ വിശ്വസിച്ചു. അങ്ങിനെതന്നെ കാലവും വസ്തുവാണ്. എന്നാൽ ഈ വസ്തുക്കളെപ്പറ്റിയുള്ള ചിന്തകളും നശ്വരമാണെന്ന് അദ്ദേഹം വാദിച്ചു. അതിനുമൂലം ബാഹ്യലോകത്തിൽ കാണുന്ന സർവ്വസ്ഥൂലവസ്തുക്കളിലും അദ്ദേഹം ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. നാനാപ്രകൃതിവസ്തുക്കളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരീക്ഷണത്തിനു വിഷയമായി. അദ്ദേഹം സസ്യാദികളെ ശേഖരിക്കുകയും അവയുടെ വൈവിധ്യങ്ങളെയും ഗുണവിശേഷങ്ങളെയും ആരായുകയും ചെയ്തു. പരിണാമസിദ്ധാന്തത്തെപ്പോലും അഭിവീക്ഷണം ചെയ്ത ആദിശാസ്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു അരിസ്റ്റോട്ടൽ. അദ്ദേഹം ജ്വലിപ്പിച്ച വിജ്ഞാനദീപം അലക്സാണ്ട്രിയായിലെ മഹൽഗ്രന്ഥാലയമാകുന്ന അഗ്നികുണ്ഡലത്തിൽനിന്നു ചിതറിയ ചിന്താസ്ഫുലിംഗങ്ങളും വഴിയായി യൂറോപ്പിന്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു. അന്നു മുതൽ അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ മതാനുയായികളായി ഒരു വിപുലപരമ്പര തന്നെ യൂറോപ്പിൽ ആവിർഭവിച്ചു. തോമാസ് എ

കൈപനാസ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശാസ്ത്രസിദ്ധാന്തങ്ങളെ മതവിശ്വാസത്തോട് യോജിപ്പിക്കുവാൻ ഉദ്യമിച്ചു. ഇറാസ്മസ്സ് മുതൽ സർ, തോമാസ്സ് മൂർ വരെ അസംഖ്യം മഹാ പണ്ഡിതന്മാർ ആ സംഘത്തിൽ പെട്ടവരാണ്. 17-ാം ശതാബ്ദിയിലുണ്ടായ നവീനശാസ്ത്രാഘാതത്താൽ ആ മതത്തിന് അല്പമൊരു ക്ഷതം ഉണ്ടായതു വാസ്തവം തന്നെ. ബോയിലിന്റെ രസതന്ത്രശാസ്ത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചതുർഭൂതവാദത്തേയും കോപ്പർനീക്കസ്സ്, ഗലീലിയൊ എന്നവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജ്യോതിഷസിദ്ധാന്തങ്ങളേയും തകർത്തിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുലനായ ആ ചിന്തകനേയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സത്യാന്വേഷണങ്ങളേയും ശാസ്ത്രസീമയിൽനിന്നു പാടേ തള്ളിനിർത്തുവാൻ യാതൊന്നിനും യാതൊരു കാലത്തും സാധിക്കുന്നതല്ല. നാനാ ശാസ്ത്രങ്ങളുടേയും സിദ്ധാന്തങ്ങളുടേയും ബീജം ആദ്യമായി ആ മഹാചിന്തകന്റെ മനോതലത്തിലായിരുന്നു അവതീർണ്ണമായതു്. അറിഞ്ഞൊ അറിയാതെയോ ഈ ഗുരുശിഷ്യന്മാരുടെ അനുഗാമികളായില്ലാതെ ചിന്തകന്മാർ പിന്നീടുണ്ടായിട്ടില്ലെന്നു പറയാവുന്നതാണ്.

മാസിഡോണിയായിൽ നിക്കോമാക്കസ്സ് എന്ന ഒരു വൈദ്യന്റെ മകനായി ക്രിസ്തുവിനു ഏതാണ്ടു് 400 കൊല്ലങ്ങൾക്കുമുമ്പായിരുന്നു അരിസ്റ്റോട്ടൽ ജനിച്ചതു്. അന്നേക്കു സോക്രട്ടീസ്സ് അന്തരിച്ചിട്ടു പതിനഞ്ചു വർഷങ്ങളായിരിക്കുന്നു. ആ കാലഘട്ടത്തിൽ ഏതൻസ്നഗരം വിഖ്യാതമായ വിജ്ഞാനകേന്ദ്രമായിരുന്നു. അവിടെ പ്ലേറോ തന്റെ 60-ാം വയസ്സിൽ ഒരു തത്വശാസ്ത്രപരിഷത്തു് സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ആ ഗുരുവര്യന്റെ സാന്നിധി

യിൽ യൂറോപ്പിന്റെ നാനാ ഭാഗത്തിൽനിന്നും വിദ്വാന്മാരും പണ്ഡിതന്മാരും വിശിഷ്യ ജ്യോതിഷികന്മാരും വന്നുചേർന്നു. അന്നു 27 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന അരിസ്റ്റോട്ടൽ സ്വഗൃഹം വിട്ടു ആ സംഘത്തിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. അചിരേണ അദ്ദേഹം ശിഷ്യഗണങ്ങളിൽ പ്രധാനിയായി. പരിഷത്തിന്റെ ആത്മാവു് ഈ ശിഷ്യനായിരുന്നുവെന്നു ഗുരുനാഥൻതന്നെ പ്രസ്താവിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ടു്. പ്രകൃതിശാസ്ത്രത്തിലായിരുന്നു അരിസ്റ്റോട്ടൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. സസ്യമൃഗാദികളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിലും സംഗ്രഹിക്കുന്നതിലും അവരുടെ സ്വഭാവങ്ങളെ പരീക്ഷിച്ചറിയുന്നതിലും അനേകാണ്ടുകാലം അദ്ദേഹം വിനിയോഗിച്ചു. ഈ ഉദ്യമത്തിൽ മഹാനായ അലക്സാണ്ടർ ചക്രവർത്തി അദ്ദേഹത്തെ പല പ്രകാരത്തിലും സഹായിച്ചിരുന്നുവത്രെ. തന്റെ ഏഷ്യാക്രമണാവസരത്തിൽ ഏതൻസിലെ മൃഗമന്ദിരത്തിലേക്കായി അപൂർവ്വങ്ങളായ മൃഗങ്ങളെ അദ്ദേഹം ശേഖരിച്ചയച്ചിരുന്നുവെന്നിതിഹാസമുണ്ടു്.

പ്ലേറോവിന്റെ മരണാനന്തരം രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിയിൽ പല മാറ്റങ്ങളുമുണ്ടായി. ഏതൻസിൽ ജ്ഞാനക്ഷേത്രത്തിനു സ്ഥാനമില്ലാതായി. ജീവിതംതന്നെ ആപൽക്കരമായിത്തീർന്നു. അരിസ്റ്റോട്ടൽ ഹർമിയസ്സു് എന്ന ടൈറന്റിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അവിടെ മൂന്നു കൊല്ലങ്ങളോളം പാർത്തു. ഹർമിയസ്സിന്റെ മരുമകളായ പിത്തിയസ്സിനെ അദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തു. കാലക്രമത്തിൽ അവിടെ ഈ മഹാചാര്യന്റെ ചുറ്റും പ്ലേറോവിന്റെ ഇതരശിഷ്യന്മാരും വന്നുകൂടി. അവിടെ നിന്നായിരുന്നു മാസിഡോണിയാ രാജാവിന്റെ ക്ഷണ

പ്രകാരം അന്ന പതിമൂന്ന വയസ്സുമാത്രം പ്രായംചെന്ന അലക്സാണ്ടർ രാജകുമാരന്റെ അദ്ധ്യാപകനായി അങ്ങോട്ട പോയത്. അലക്സാണ്ടർ രാജ്യാധികാരം കൈയ്യേറ പ്പോഠം അരിസ്റ്റോട്ടൽ വീണ്ടും ഏതൻസിൽചെന്ന താമസമാക്കി. ആ സവസരത്തിൽ അവിടെ ഒരു ശാസ്ത്ര മന്ദിരം സ്ഥാപിക്കുകയും പന്ത്രണ്ട സംവത്സരങ്ങളോളം വിശിഷ്ടരായ ശിഷ്യവഗ്ഗത്തോടൊപ്പം തത്വചിന്തയിലും ശാസ്ത്രനേഷണത്തിലും ഏർപ്പെട്ടകയും ചെയ്ത. വിദ്യാ മന്ദിരത്തിന്റെ ചുറമുള്ള വൃക്ഷനിരകൾക്കിടയിൽ നടന്നകൊണ്ട ഗുരുശിഷ്യന്മാർ സംവാദം നടത്തുക നിമിത്തം ഈ ശിഷ്യസംഘത്തിന്ന 'Peripatetics' "പരി പഠികർ" എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചു. ഇവിടെവെച്ച ശിഷ്യ ഗണങ്ങളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി മുമ്പ് ജീവിച്ചിരുന്ന സവ്വ ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാരുടേയും ചിന്തകന്മാരുടേയും വിജ്ഞാ നസമ്പത്തു് അഖിലവും ശേഖരിക്കുകയും വ്യവസ്ഥപ്പെ ടുത്തി ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ചമയ്ക്കുകയും ചെയ്ത. തർക്കം, വേദാന്തം, ഭൌതികശാസ്ത്രം, ജീവശാസ്ത്രം, മനഃശാസ്ത്രം, ധർമ്മശാസ്ത്രം, അർത്ഥശാസ്ത്രം രാഷ്ട്രീയശാസ്ത്രം ഇത്യാദി മനുഷ്യചിന്ത യുടെ നാനാശാഖകളിലും ആ അപാരചിന്തകൻ ഗ്രന്ഥ ങ്ങൾ രചിച്ചു. സാഹിത്യസൌന്ദര്യത്തിലല്ല കാര്യ വിവ രണത്തിലുള്ള കൃത്യതയിലായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്കർഷ. ഇക്കാലത്തുണ്ടാക്കിയ മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് വിശ്വവിശ്രുതമായ അലക്സാണ്ട്രിയാ ഗ്രന്ഥാലയത്തിൽ പിന്നീട് എത്തിച്ചേർന്നത യൂറോപ്പു മുഴവൻ പ്രചരി ച്ചതും.

അമൂല്യമായ ചിന്താസേവനംകൊണ്ട മനുഷ്യവം ശത്തെ ധന്യമാക്കിയ ഈ മഹാപുരുഷന്റെ അന്ത്യ

കാലം സമാധാനശൂന്യമായിരുന്നു. ധിക്കാരപരമായ പെരുമാറ്റത്താൽ ഗ്രീക്കുകാരുടെ ശത്രുവായിത്തീർന്ന അലക്സാണ്ടരുടെ സ്നേഹിതനായിരുന്നു എന്ന സംഗതിയാൽ അദ്ദേഹത്തിനു ഏതൻസിൽ രക്ഷയില്ലാതായി. വിഷമഘട്ടം എത്തിച്ചേർന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സോക്രട്ടീസിന്റെ അനുഭവം ഓർത്തു "തത്വശാസ്ത്രത്തിനെതിരായി ഏതൻസുകാർ ഒരിക്കൽകൂടി സാഹസം പ്രവൃത്തിക്കാതിരിക്കട്ടെ" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ട് അരിസ്റ്റോട്ടൽ ആ സ്ഥലം വിട്ടു; അടുത്ത ആണ്ടിൽ ഒരു സാധാരണനെപ്പോലെ ഈ അസാധാരണമനുഷ്യൻ അന്തരിക്കുകയും ചെയ്തു.

7. ആൻറണി പ്രട്ട.

ചുറവും കാണികളം നിരന്നിരിക്കുന്ന രംഗത്തിൽ ഇറങ്ങി പോരാടാൻ വീരന്മാർ അസംഖ്യം. ബഹുജനങ്ങളം ആരാധിക്കുന്ന വിജയതിലകം അണിയുവാൻ അഭിനിവേശം കൊള്ളുന്ന ധീരശാലികളം ദുർല്ലഭമല്ല. എന്നാൽ ഷാഫ്ട്സ്ബറിപ്രഭുവിൻെറ പുത്രനായി 1801-ൽ ജനിച്ച ആൻറണിയെപ്പോലെ, നിന്ദിതരും ത്യാജ്യരുമായ ദരിദ്രപ്പരിഷകളുടെ നന്മയ്ക്കായി പ്രയത്നം ചെയ്ത് ആത്മസംതൃപ്തി തേടുന്ന ത്യാഗശാലികളം അന്നും ഇന്നും നന്നെ ചുരുക്കം.

അദ്ദേഹം ജനനംകൊണ്ട ഒരു പ്രഭുകുമാരൻ, സീമയില്ലാത്ത ധനത്തിനുടമകാശി. എന്നാൽ ഹൃയേവിശേഷംകൊണ്ട തെരുവീഥികളിൽ അലയുന്ന അനാഥബാലന്മാരുടെ നാഥൻ, ഖനികളിലും തൊഴിൽ ശാലകളിലും എല്ലുമുറിയേ വേല ചെയ്താലും പ്രാഥമികസുഖങ്ങളംപോലും സാധിക്കാതെ നരകിക്കുന്ന തൊഴിലാളികളുടെ സഖാവ്, അലസതകൊണ്ടും ദുസ്സംസ്ഗ്ഗംകൊണ്ടും മലിനന്മാരായ പാപങ്ങളുടെ മിത്രം. എത്ര അപൂർവ്വമായ ഒരു ഗുണസങ്കരം! മറവ പ്രഭുകുടുംബങ്ങളുടെ പരിഹാസത്തിനും ധനവാന്മാരുടെ നിന്ദാസൂചകമായ നോട്ടത്തിനും പാത്രം. എന്നാൽ കീറിയതും നാറിയതും ഉടുത്ത് ഇരന്നും കവർന്നും കഴിയുന്ന അധമജനങ്ങളുടെ കണ്ണിലുണ്ണി. എത്ര സാന്ത്വരമായ സ്ഥിതിവിശേഷം!

പുത്രൻ ചെറുപ്പംമുതൽ കാണിച്ചുതുടങ്ങിയ ദുശ്ശീലം—പ്രഭുക്കൾക്കു ചേരാത്ത ഈ നീചസംസ്ഗ്ഗം,—പിതാവി

നെ ലജ്ജിപ്പിച്ചു, അദ്ദേഹത്തെ ക്രുദ്ധനാക്കി. ആഢ്യന്മാരായ അതിഥികളെ സ്വീകരിച്ചും സല്ക്കരിച്ചും പ്രാഭവത്തിൽ കഴിയുന്ന പ്രഭുജീവിതത്തോട് ഈ ബാലന്റെ സ്വഭാവം എങ്ങിനെ യോജിക്കും? അതിനാൽ രാജമന്ദിരത്തിനു തുല്യമായ പിതൃഗൃഹത്തിൽ ആൻറണി നിസ്സാരനായും ബഹിഷ്കൃതനായും തീർന്നു. അമ്മയുടെ ശുശ്രൂഷയോ അച്ഛന്റെ ലാളനയോ അറിയാത്ത ആ ബാലനു മേറിയ എന്ന വേലക്കാരിയായിരുന്നു ഏക ബന്ധു അവൾ കുട്ടിയെ സ്വപുത്രനെപ്പോലെ സ്നേഹിക്കുകയും വേണ്ടപോലെ പരിചരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ സ്ത്രീയുടെ പെട്ടെന്നുള്ള മരണത്താൽ ആൻറണിക്ക് തന്റെ ഉത്തമസഖി നഷ്ടമായി. ആ ഗുണവതി അന്ത്യവേളയിൽപോലും കുട്ടിയെ അടുത്തിരുത്തി അനുഗ്രഹിക്കുകയും കയ്യിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു വാച്ച് അവനു സമ്മാനിക്കുകയുംചെയ്തു. ആ പ്രേമസ്മാരകത്തെ അദ്ദേഹം മരണംവരെ ധരിക്കുകയും അതിന്റെ ദാതാവിനെക്കുറിച്ചു അഭിമാനപുരസ്സരം സ്നേഹിതന്മാരോട് പറയുകയും ചെയ്ത പതിവായിരുന്നു.

വിദ്യാർത്ഥിയായിരുന്ന കാലത്തു് ഒരുനാൾ ഹാറൊ പട്ടണത്തിൽകൂടി നടക്കുമ്പോൾ ഒരു മദ്യഷാപ്പിൽനിന്നു ആഭാസസ്വരത്തിൽ പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടു് ചിലർ വരുന്നതു ആൻറണി നോക്കിനിന്നു. അകത്തും മദ്യപിച്ചു് ആടിയും അട്ടഹസിച്ചുംകൊണ്ടു് ഒരു ശവത്തെ പേറി അഞ്ചെട്ടാളുകൾ വരുന്നതായിരുന്നു ആ കോലാഹലം. പെട്ടെന്നു് അവരുടെ ചാഞ്ചാടുന്ന തോളിൽനിന്നു ആ ശവം നിലത്തു വീഴുന്നതും കുട്ടി കണ്ടു. അതു ഒരു പിച്ചക്കാരന്റെ

ശവമായിരുന്നു. ഈ കാഴ്ച അൻറണിയുടെ ഹൃദയത്തെ വ്രണപ്പെടുത്തി. സമുദായത്തിൻെറ പ്രാന്തത്തിൽ നിലയും വിലയും ഇല്ലാതെ പിറാഹുക്കളെപ്പോലെ നടക്കുന്ന പിച്ചക്കാരേയും മദ്യപന്മാരേയും ഉദ്ധരിക്കാൻ ആരും ഇല്ലല്ലോ എന്ന് ആ ബാലൻ വ്യസനിച്ചു. താൻ ആ കർമ്മം നിർവ്വഹിക്കുമെന്നു നിഗൂഢമായി അപ്പോഠംതന്നെ ആ മൃദുലഹൃദയത്തിൽ ലേഖനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഹാറൊ വിട്ടതിനുശേഷം അദ്ദേഹം വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്തത് ഓക്സ്ഫോർഡ് സർവ്വകലാശാലയിൽ നിന്നായിരുന്നു. ഇരുപത്തഞ്ചാം വയസ്സിൽ അൻറണി പാർലിമെൻറിലെ ഒരു അംഗമായി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടു. അന്നു പിതാവിൻെറ വൈരം മൂർദ്ധന്യത്തിലെത്തിയിരുന്നു. പിതൃഗൃഹത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രവേശനം നിരോധിക്കപ്പെട്ടു. അക്കാലത്തു തന്നെയായിരുന്നു സപ്തസംരംഭങ്ങളിലും സഹകരിച്ചു തൻെറ ധർമ്മപത്നിയായിത്തീർന്ന വനിതയെ അദ്ദേഹം വിവാഹം ചെയ്തത്. അതിൽപിന്നെ അധികകാലം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് പിതാവു മരിക്കുകയാൽ അദ്ദേഹം ഏഴാമത്തെ ഷാഫ്ട്സ്ബറി പ്രഭുവായിത്തീർന്നു.

പുതുതായി കരസ്ഥമായ പദവി അദ്ദേഹത്തെ ആദർശങ്ങളിൽനിന്നു വ്യതിചലിപ്പിച്ചില്ല. ധനം അദ്ദേഹത്തെ ദരിദ്രരിൽനിന്നു അകറ്റി നിർത്തിയില്ല. പാവങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പൂർവ്വാധികം ശ്രദ്ധയും ഉത്സാഹവും കാണിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ലാതെ കേവലം മൃഗപ്രായരായി ജീവിച്ചുവന്ന ജനങ്ങളെ ഉദ്ധരിപ്പാൻ അദ്ദേഹം ധനവും, സമയവും, ശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചു. പാർലിമെൻറിൽ

അതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏക ഉദ്യമം. അന്നു ഇംഗ്ലണ്ടിലെ സാമുദായികജീവിതം ഒട്ടേറെ മലിനപ്പെട്ടിരുന്നു. അഞ്ചും ആറും വയസ്സുള്ള കുട്ടികളെപ്പോലും ഖനികളിൽ ഇറക്കി പതിനാറ് മണിക്കൂർനേരം ബന്ധനംചെയ്തു വേല ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നതു സാധാരണയായിരുന്നു. ഇടുങ്ങിയ തുരങ്കങ്ങളിൽകൂടി കാലും കൈയും കുത്തിഇഴഞ്ഞു കൊണ്ടു കുട്ടികൾ വേലചെയ്തു. ശരിയായ വസ്ത്രവും ആഹാരവും ഇല്ലാതെ, തങ്ങളുടെ ശിശുക്കളെ ശുശ്രൂഷിക്കുവാൻ പോലും ഒഴിവുകിട്ടാതെ അസംഖ്യം സ്ത്രീകൾ പ്രവൃത്തി ചെയ്തുവന്നു. ഭ്രാന്തന്മാരെ ചിത്തരോഗശമനത്തിന്നായി ചികിത്സിക്കുന്നതിന്നു പകരം അവരുടെ ചേഷ്ടിതങ്ങളെ പ്രദർശിപ്പിച്ചു പണം പിരിവു നടത്തുക പതിവായിരുന്നു. മനുഷ്യോചിതമല്ലാത്ത ഇത്തരം നടപടികളെ പരിഹരിപ്പാനായി അദ്ദേഹം ഹൃദയപൂർവ്വം പരിശ്രമിച്ചുതുടങ്ങി. പള്ളിയിൽ ചെന്നു പ്രാർത്ഥന നടത്തുന്നതിൽ പിഴയ്ക്കാതെ മാന്യന്മാരെന്നഭിമാനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾപോലും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുവാനുണ്ടായില്ല. പണക്കാർ, കച്ചവടക്കാർ, വ്യവസായമേധാവികൾ, ഇവരെല്ലാം അദ്ദേഹത്തിന്നെതിരായിരുന്നു. എന്നാൽ സത്യത്തിന്നായി പൊരുതുന്ന കൈയുടെ ശക്തിക്കുണ്ടോ എതിരു്? ഒരു ആയുഷ്കാലം മുഴുവൻചെയ്ത ഉദ്യമങ്ങളുടെ ഫലമായി അദ്ദേഹം ഓരോന്നോരോന്നായി പല വിജയങ്ങളും നേടി. അനാഥബാലന്മാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, ബാലന്മാരായ കറുക്കരുടെ സംസ്കരണം, ദരിദ്രർക്കു പാർപ്പിടങ്ങൾ കെട്ടാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ, തൊഴിലാളികളുടെ പ്രായവും പ്രവൃത്തിസമയവും ക്രിപ്തപ്പെടുത്തൽ ഇത്യാദി വിഷയങ്ങളിൽ പല

വ്യവസ്ഥകളും ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചു. പിൻതാങ്ങില്ലാതെയും സംഘടിതമായ തടസ്ഥങ്ങളോടു മല്ലിട്ടുമാണു് അദ്ദേഹം മിക്ക കായ്യങ്ങളും സാധിച്ചതു്. എന്നാൽ ഭായ്യയുടെ പ്രോണയും പ്രോത്സാഹനവും നിമിത്തം, അടിക്കടി ഉണ്ടായിരുന്ന അപജയത്താൽ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഹൃദയം തകന്നില്ല. വീണ്ടും വീണ്ടും അദ്ദേഹം ആതുരന്മാരുടെയും അനാഥന്മാരുടേയും കായ്യം നാട്ടുകാരുടെ ശ്രദ്ധയിൽ കൊണ്ടുവന്നു. പരിഷ്കാരമെന്നപേരിൽ ജനങ്ങളെ കൊണ്ടാടിയിരുന്ന ദോഷങ്ങളെ അദ്ദേഹം നിശ്ശങ്കം ഖണ്ഡിച്ചു. ദേശീയാഭിവൃദ്ധിക്കാണെന്ന വ്യാജേന മുതലാളികൾ കാട്ടിയ അഴിമതികളെ അദ്ദേഹം കഠിനമായി ആക്ഷേപിച്ചു. സ്വല്പകാലത്തിന്നുള്ളിൽ നഗരങ്ങളിലും ഗ്രാമങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിൻെറ സന്ദേശം മാറ്റൊലിക്കൊണ്ടു. താൻ വരിച്ച സേവനത്തിന്നായി പല ഏഷ്പാടുകളിലും അനവധി ധനം അദ്ദേഹം ചിലവിട്ടു. ഒടുവിൽ ദരിദ്രക്കായി പാപ്പിടങ്ങൾ പണിയുന്നതിലേക്കു അദ്ദേഹം തൻെറ വീട്ടിൽ തൂക്കിയിരുന്ന ചിത്രങ്ങൾപോലും വില്ക്കേണ്ടതായിവന്നു. ഒരുദിവസം ഒരു പാവപ്പെട്ട ഗൃഹസ്ഥൻ ദ്രവ്യസഹായം അത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു വന്നപ്പോൾ കൈയിൽ യാതൊന്നും ഇല്ലായ്കയാൽ ആ പ്രേട്ട വ്യസനിച്ചു. എന്നാൽ പെട്ടിയിൽ ഒരിടത്തു അഞ്ചുപവൻെറ ഒരു നോട്ടു കിടപ്പുണ്ടെന്നു ഓമ്മവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടനായി അതെടുത്തു അയാൾക്കു കൊടുത്തു.

ഈ മഹാപുരുഷനെ സംബന്ധിച്ചുള്ള ഉപാഖ്യാനങ്ങൾ വിസ്മയാവഹം തന്നെയാണു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും ആവേശജനകങ്ങളാണു്.

ഒരിക്കൽ ഒരു തസ്കരസംഘത്തിൽപ്പെട്ട നാന്നൂറാളുകളും സഹായത്തിനും സ്നേഹത്തിനും അഭ്യർത്ഥിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു എഴുതിയിരുന്നു ശങ്കയില്ലാതെ അദ്ദേഹം അവരുടെ സമ്മേളനത്തിൽ ചേർന്നു. എല്ലാവരും ഒന്നായി ഈശ്വര പ്രാർത്ഥന ചെയ്തതിനുശേഷം അദ്ദേഹം അവരോട് ഗ്രന്ഥോപദേശിച്ചു. ഇവരുടെ ഇടയിൽ വലിയ പരിവർത്തനമുണ്ടായി. അവരിൽ മുന്നൂറ്റി അമ്പതു പേർ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ പോയി കൂടിയേറി പ്പുതുമാന്യജീവിതം നയിക്കാൻ നിശ്ചയിച്ചു. ബാക്കി അമ്പതു പേർ ഓരോ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെട്ട് സ്വരാജ്യത്തു തന്നെ താമസമാക്കി

ആൻഡ്രൂണിപ്പട്ട ഒരു വാചാലനായിരുന്നില്ല, നയജ്ഞനായിരുന്നില്ല, വിപ്ലവബീജങ്ങളെ അദ്ദേഹം വിതച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മനുഷ്യരുടെ ഹൃദയത്തെ സ്പർശിക്കുവാനും അവരുടെ ചിന്താഗതിയെ നിയന്ത്രിക്കുവാനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. ഏറ്റവും ഔന്നത്യത്തിലുള്ളവരുമായി സമാനനിലയിൽ അദ്ദേഹത്തിനു ജീവിക്കാമായിരുന്നു. അവരുടെ വിരുന്നുകളിലും ആഘോഷങ്ങളിലും അദ്ദേഹത്തിനു ഒരു പ്രധാനസ്ഥാനം ക്ഷിപ്രലഭ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ പാവങ്ങളേയും പതിതരേയും സൽകരിച്ചു സന്തോഷിപ്പിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അദ്ദേഹം സന്തുഷ്ടി തേടിയതു്. രാജകീയമായ ബഹുമതികളും അദ്ദേഹത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തു. എന്നാൽ അവയിൽ അദ്ദേഹിത്തിനു വ്യാമോഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. താൻ ആക്ഷേപിച്ച വ്യവസായസ്ഥാപനങ്ങളിൽ പണം ഇറക്കിയിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധനം അറിയാതെ വർദ്ധിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അതിൽ ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചില്ല.

എൺപത്തിനാലുവഷ്ം അദ്ദേഹം ജീവിച്ചിരുന്നു. അതിനിടയ്ക്ക് സാമൂഹ്യിക അനീതികൾ പലതും നീക്കുവാൻ സാധിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, അദ്ദേഹം നാട്ടുകാരിൽ നവമായ ഒരു സാമൂഹ്യികബോധവും സേവനബുദ്ധിയും ഉണർത്തുകയും ദേശീയജീവിതത്തെ നീചമാർഗ്ഗങ്ങളിൽ നിന്നു തിരിച്ചു അഭിമാനം കൊള്ളാവുന്ന ആദർശങ്ങളിലേക്ക് നയിക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവപര്യന്തം സത്യത്തെ ലക്ഷ്യമാക്കി ധീരതയോടെ പുരോഗമനം ചെയ്ത പാവനശീലനായിരുന്നു ആൻറണിപ്പട്ട

8. പെസ്റ്റലോസി.

(1746—1827.)

ആജീവനാന്തം അപജയബോധം അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു മഹാപുരുഷനായിരുന്നു പെസ്റ്റലോസി. അമൂല്യമായ ആശയങ്ങൾ തന്നിൽ കിടപ്പുണ്ടെന്ന ഒരു വിശ്വാസം അദ്ദേഹത്തിൽ അഗാധമായി നിലകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ വാക്കിലും പ്രവൃത്തിയിലും അപൂർണ്ണമായേ അവയെ പ്രചരിപ്പിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു സാധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. വിജയരഹസ്യം അറിയാതെ ആയിരിക്കണം ആ മഹാശയൻ മൃതിയടഞ്ഞതു്.

പെസ്റ്റലോസിയുടെ നിത്യജീവിതം ധനശൂന്യതയാൽ ആച്ഛന്നമായിരുന്നു. ഹൃദയഭേദകങ്ങളായ വിഷമതകൾ അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും വീണ്ടും ആശ്ലേഷംചെയ്തു. എന്നാൽ ഇന്നാവട്ടെ—അദ്ദേഹം നിര്യാതനായിട്ടു നൂറു വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞശേഷം—അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആശയങ്ങളുടെ വൈശിഷ്ട്യം ലോകം പ്രശംസിക്കുന്നു. അവിശദഭാഷയിൽ കിടന്നിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങൾ ഇന്നു് ലളിതമായിരിക്കുന്നു. പരുഷങ്ങളായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരീക്ഷണങ്ങൾ ഇന്നു പാരം സംസ്കൃതങ്ങളായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായങ്ങളെ പാടെ ഇളക്കുവാൻ സാധിച്ച സുകൃതികളിൽ അഗ്രസ്ഥനായി അദ്ദേഹത്തെ ലോകം ഇന്നു് അഭിവന്ദനം ചെയ്യുന്നു.

സൂറിച്ചിലായിരുന്ന അദ്ദേഹം ജനിച്ചതു്. ഒരു സമ ത്ഥനായ വൈദ്യനായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവു്. എന്നാൽ കുട്ടിയുടെ അഞ്ചാമത്തെ വയസ്സിൽ പിതാവു് അന്തരിച്ചതിനാൽ പെസ്റ്റലോസിയേയും മറ്റു മക്കളേയും വളത്തിയതു വിനയവതിയും ത്യാഗശീലയും ആയ മാതാവായിരുന്നു. ഗൃഹജീവിതം സുഖസുന്ദരമാക്കുന്നതാണ് ജന്മതത്ഥം, പ്രേമത്താലാണ് ശിഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രവേശിക്കേണ്ടതു്, മാതാവാണ് ഉത്തമ ഗുരു, എന്നും മറ്റുമുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസങ്ങൾ അക്കാലത്തെ അനുഭവത്തിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ചതായിരിക്കണം.

* * * *

തന്റെ മുത്തശ്ശനോടുള്ള ഭക്തിയാൽ അദ്ദേഹത്തെപ്പോലെ പുരോഹിതവൃത്തി സ്വീകരിക്കുവാൻ പെസ്റ്റലോസി നിശ്ചയിച്ചിരുന്നു. അതിനാൽ സൂറിച്ച് സർവ്വകലാശാലയിൽ ചേന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം മതശാസ്ത്രം പഠിച്ചുതുടങ്ങി. അവിടെവെച്ച് സ്വാതന്ത്ര്യബുദ്ധികളായ ചില സഖാക്കളുടെ സഹകരണത്തോടുകൂടി പെസ്റ്റലോസി ഒരു മാസിക പ്രസിദ്ധംചെയ്യുവന്നു. ആ യുവാക്കളുടെ ചിന്തകളും അഭിപ്രായങ്ങളും ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിയെ അപേക്ഷിച്ചു ഒട്ടുംതന്നെ രൂക്ഷങ്ങളല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ഭരണാധികാരികൾ മാസികയെ നിരോധിക്കുകയും തല്ക്കാലം ഓടി രക്ഷപ്പെട്ട പെസ്റ്റലോസിയേയും സഹപ്രവത്തകന്മാരേയും ഒട്ടനാൾ ചെല്ലുന്നതിന്നു് മുമ്പു് കാരാഗൃഹത്തിലിട്ടടയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു പെസ്റ്റലോസിക്കു പത്തൊമ്പതു വയസ്സായിരുന്നു.

കാരാഗൃഹത്തിൽനിന്നു വിമുക്തനായതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ പതിഞ്ഞതു് ഭൂമിയുടമസ്ഥന്മാരുടെ ചൂഷണത്താൽ വലയുന്ന കഷ്ടകർമ്മാരെ രക്ഷിക്കുന്നതിലായിരുന്നു. അതിലേക്കു സാഹായ്യമായിത്തീരുമെന്നു കരുതി അദ്ദേഹം നിയമപഠനത്തിൽ ഉദ്യുക്തനായി. എന്നാൽ പ്രാകൃതികജീവിതത്തെ അഭിസ്തോത്രം ചെയ്തുകൊണ്ടുള്ള 'റോസോ'വിന്റെ കൃതികളും വായിച്ചു അഭിനിവേശംകൊണ്ടു് ഈ യുവാവ് പെട്ടെന്നു സാമുദായികായോധനങ്ങളിൽനിന്നു പിൻതിരിഞ്ഞു് ഒരു കൃഷീവലന്റെ ജീവിതം കൈക്കൊണ്ടു. ഈ ഘട്ടത്തിൽത്തന്നെയായിരുന്നു പെസ്റ്റലോസി ഒരു വർത്തകന്റെ മകളെ വിവാഹം ചെയ്തതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രണയലേഖനങ്ങളും അമൂല്യങ്ങളായ സാഹിത്യോപഹാരങ്ങളായിരുന്നു. തന്റെ വീഴ്ചകളും സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളും അദ്ദേഹം അവരെ സവിസ്തരം അറിയിച്ചു. തനിക്കു് സാമുദായികമായ്ഭാഗികളൊന്നും നിശ്ചയമില്ലെന്നും താൻ അവിവേകിയും ആലോചനാശൂന്യനും ആണെന്നും മറ്റും അറിയിച്ചതിനുപുറമെ മൗലികസ്വഭാവിയായ ഭർത്താവായിരിക്കുവാൻ താൻ ശ്രമിക്കുന്നതാണെങ്കിലും ദേശീയധർമ്മം ഭർത്തൃധർമ്മത്തേക്കാൾ ഉപരിയാണെന്നു് സ്മരിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും ആ ശുദ്ധാത്മാവു് അവരെ അറിയിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടൊന്നും ഭയപ്പെടാതെ ആ വനിത അദ്ദേഹത്തെ വിവാഹംചെയ്തുവെന്നു മാത്രമല്ല, പ്രേമത്താലും ഐകൃത്താലും അവരുടെ ദാമ്പത്യം അനുഗ്രഹീതമാക്കി.

* * * *

ഒരു പുത്രൻ ജനിച്ചതിന്റെശേഷം പെസ്റ്റലോസിയുടെ ശ്രദ്ധ സവിശേഷം വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ

പതിഞ്ഞു. അന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം കേവലം ശബ്ദപ്രധാനമായിരുന്നു. അസംഖ്യം പദങ്ങളും കാര്യങ്ങളും അത്ഥം ഗ്രഹിക്കാതെ ഉരുവിടുന്നതു് വിദ്യാഭ്യാസമല്ലെന്നും സ്വഭാവസംസ്കാരമാണ് വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു പ്രധാനമായി സാധിക്കേണ്ടതെന്നും അതിന്നായി കുട്ടികളെ പദങ്ങളിൽ വ്യാമോഹിക്കാതെ യാഥാത്ഥ്യത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കേണം എന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിമതം. അതിനാൽ തൊഴിൽ ചെയ്യുന്നതിനോടൊപ്പംതന്നെ അദ്ധ്യയനം സാധിക്കുന്നവിധം ഒരു പദ്ധതി അദ്ദേഹം നിരൂപിച്ചുണ്ടാക്കി. തന്റെ വസതിയിൽ ഇരുപതു കുട്ടികളെ സ്വീകരിക്കുകയും എല്ലാവരും കൃഷിസംബന്ധമായ വേലകളും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കെ അദ്ദേഹം അദ്ധ്യാപകവൃത്തി നടത്തിവരികയും ചെയ്തു. സ്വല്പകാലംകൊണ്ടു് ശിഷ്യസമ്പത്തു് വർദ്ധിച്ചുവെങ്കിലും കൃഷിയിൽ വലിയ നഷ്ടം സംഭവിക്കുകയും തന്റെ ഭാര്യയുടെ ധനം നിശ്ശേഷം നശിക്കുകയും ചെയ്തയാണുണ്ടായതു്. കായികമായും മാനസികമായും ഗണ്യമായ നേട്ടങ്ങളും കുട്ടികൾക്കുണ്ടായി; എന്നാൽ ധനനാശത്തിനു പുറമെ തങ്ങളുടെ കുട്ടികളെക്കൊണ്ടു് വേല ചെയ്യിപ്പിച്ചു് സ്വാർത്ഥം സാധിപ്പിക്കുന്നുവെന്നു് ചില രക്ഷിതാക്കന്മാരിൽനിന്നുള്ള അപരാധമായിരുന്നു പെസ്റ്റലോസിക്കു് ലഭിച്ച പ്രതിഫലം. സ്വാർത്ഥകുശലന്മാരുടെ മദ്ധ്യത്തിലുണ്ടോ ഭോഷബുദ്ധിയില്ലാത്ത ഒരു മഹാശയൻ ജയിക്കുന്നു!

പിന്നീടു് ഇരുപതു വർഷങ്ങളോളം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥിതി ഏറ്റവും കഷ്ടതരമായിരുന്നു. ആഹാരമില്ലാതേയും വിശ്രമമില്ലാതേയും അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞു. അക്കാലത്തു് അപൂർവ്വമായേ അദ്ദേഹം വെളിയിൽ ഇറങ്ങിയി

രുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസസിദ്ധാന്തങ്ങളെക്കുറിച്ച് അഗാധമായ ചിന്ത ചെയ്തതും "ലീനാഡും ഗട്രൂഡും" എന്ന ഒരു കഥാഗ്രന്ഥം വഴിയായി അവയെ ലോകസമക്ഷം സമർപ്പിച്ചതും അക്കാലത്തുതന്നെയായിരുന്നു. ഒരു സ്ത്രീ ധൂർത്തനായ തന്റെ ഭർത്താവിനെ പ്രേമംകൊണ്ടും സൌശീല്യംകൊണ്ടും സച്ചരിതനാക്കുകയും കൂടി കഠിനക്ക് മാതൃകാവിദ്യാഭ്യാസം നല്കുകയും കാലക്രമത്തിൽ ഒരു ദേശം ഒട്ടാകെ ഉദ്ധരിപ്പിച്ച് സ്വർഗ്ഗതുല്യമാക്കുകയും ചെയ്തുവെന്നാണ് കഥയിലെ ഇതിവൃത്തം. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്നു ജർമ്മൻഭാഷാനടപ്പുള്ളേടത്തെല്ലാം പ്രചാരമുണ്ടായി; ഗവർമ്മേണ്ടു ബഹുമാനസൂചകമായി ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്നു ഒരു സ്വർണ്ണമുദ്ര സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. ആ കീർത്തിമുദ്ര വിറ്റുകിട്ടിയ കാശ് കുറച്ചു നാളത്തെ ആഹാരത്തിന്നുതകി എന്നു പറഞ്ഞാൽ പെസ്റ്റലോസിയുടെ അന്നത്തെ അവസ്ഥ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്. ഇങ്ങിനെ അമ്പതിൽ അധികം പ്രായമാകുന്നതുവരെ ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ മുങ്ങിയും പൊങ്ങിയും അദ്ദേഹം ജീവിച്ചുവന്നു.

1798-ൽ ഫ്രാൻസ് സ്വിറ്റ്സർലാണ്ടിനെ ആക്രമിച്ചുധീനമാക്കി. യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി സ്വിറ്റ്സർലാണ്ടിൽ അസംഖ്യം അനാഥബാലന്മാർ ഉണ്ടായി. അവരെ നോക്കി രക്ഷിക്കാനായി പെസ്റ്റലോസിയെയാണ് ഫ്രഞ്ചുഗവണ്മെന്റ് കണ്ടെത്തിയത്. ലൂസൺതടാകത്തിന്റെ തീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഒരു കന്യാമഠം അവർക്കായി ഗവർമ്മേണ്ടു അനുവദിക്കുകയും വേണ്ടപ്പെട്ട ധനസഹായം നൽകുകയും ചെയ്തു. തന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ

സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കാനുള്ള ഒരു സന്ദർഭം അങ്ങിനെ യദൃച്ഛയാ ലഭിച്ചതു് പെസ്റ്റലോസി സോത്സാഹം സ്വീകരിച്ചു. പാവങ്ങളായ ആ പൈതങ്ങളുടെ പിതാവും അദ്ധ്യാപകനുമായി അവരുടെ സുഖത്തിന്നും സന്തോഷത്തിന്നും വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്നും അഭിവൃദ്ധിക്കുമായി അദ്ദേഹം രാപ്പകൽ അനന്യസഹായനായി അദ്ധ്വാനം ചെയ്തു. ഗൃഹങ്ങളോ ബന്ധുക്കളോ ഇല്ലാത്ത ആ ബാലന്മാർ പൂർണ്ണ നിർവിശേഷം തങ്ങളെ സ്നേഹിച്ചും ശുശ്രൂഷിച്ചും വന്ന ആ ഗുരുവിന്റെ ചുറ്റും ഇരുന്നു കഥകളും കായ്കളും ശ്രവിക്കുന്നതും കഴുത്തിലും മടിയിലും കയറിയിരുന്നും കെട്ടിപ്പിടിച്ചും കളിക്കുന്നതും കണ്ടവർക്കു് അനുഗ്രഹീതങ്ങളായ കാഴ്ചകളായിരുന്നു. ആറുമാസക്കാലാംകൊണ്ടു് പെസ്റ്റലോസി തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കനുസൃതമായി വിദ്യാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചിച്ചതിന്റെ ഫലമായി തിരിച്ചറിവാൻ സാധിക്കാത്തവിധം ആ കുട്ടികൾ പരിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടുവെന്നു അധികൃതന്മാരും ആ വിദേശീയസ്ഥാപനത്തോടു് അനുഭാവമില്ലാത്ത അന്നാട്ടുകാരും ഒരുപോലെ സമ്മതിച്ചു. ഇതിനിടയ്ക്കു് യുദ്ധം വീണ്ടും ആരംഭിക്കുകയും മുറിവേറ്റ പട്ടാളക്കാരുടെ താമസത്തിന്നായി സ്ഥലംകെട്ടിടം ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാലയം അവിടെ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്തു. വിശ്രമമില്ലാതെ തീക്ഷ്ണമായി പ്രയത്നിച്ചതിന്റെ ഫലമായി പെസ്റ്റലോസിയുടെ ദേഹത്തിനു ക്ഷീണം തട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെ സ്വല്പകാലമെങ്കിലും പ്രവൃത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ സാധിച്ചുവെന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യവും ആ ബാലകുടുംബത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ പ്രേമവും അദ്ദേഹത്തെ സന്തുഷ്ടനാക്കി.

1799 മുതൽ 1804 വരെ പെസ്റ്റലോസി 'ബർഗോഫ്' എന്ന പട്ടണത്തിൽ അദ്ധ്യാപകജോലിയിൽ വീണ്ടും ഏർപ്പെട്ടു; പ്രഖ്യാതമായ ഒരു വിദ്യാകേന്ദ്രം അവിടെ സൃഷ്ടിച്ചു. ഇക്കാലത്തു് അദ്ദേഹം തന്റെ സിദ്ധാന്തങ്ങളെ അധികരിച്ചു പല പ്രബന്ധങ്ങളും എഴുതുകയും അവയുടെ പ്രചരണത്തിന്നായി പല വിധത്തിൽ പരിശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. 1802-ൽ സ്വിറ്റ്സർലാണ്ടിലെ ഭരണഘടനയെ പരിഷ്കരിക്കുവാനായി പാരീസ്സിൽ ചേർന്ന സഭസ്സിൽ പെസ്റ്റലോസിയും ക്ഷണിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഹൃദയം രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിലല്ല വിദ്യാഭ്യാസത്തിലായിരുന്നു. ഒരു ദേശീയ വിദ്യാഭ്യാസ പ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി സംസാരിപ്പാൻ നെപ്പോളിയൻ ചക്രവർത്തിയോടു അദ്ദേഹം അവസരം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ എ. ബി. സി. സംബന്ധിച്ചുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ ചെലവഴിക്കുവാൻ തനിക്ക് സമയമില്ലെന്നായിരുന്നുവത്രെ ആ മഹാചക്രവർത്തിയരുളിയ മറുപടി!

1805-ൽ സ്വിച്ചാറൽ തടാകത്തിന്റെ കരയിലേക്കു അദ്ദേഹം മാറിത്താമസിച്ചു. അവിടെയും ഒരു വിദ്യാലയം ഉയർന്നു. ഇരുപതു വർഷങ്ങളോളം അദ്ധ്യാനിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അതും പ്രഖ്യാതമായ ഒരു വിദ്യാകേന്ദ്രമായി പരിണമിച്ചു. ഫ്രൂബൽ, ടാലിറാണ്ട്, സ്റ്റായിൽ മുതലായ പല വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കർത്താക്കന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാലയം സന്ദർശിക്കുകയും അനവധി അദ്ധ്യാപകന്മാർ അവിടെ കൈക്കൊണ്ടിരുന്ന വിദ്യാരീതി പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. കാലക്രമത്തിൽ അദ്ധ്യാ

പകന്മാരുടെ ഇടയിലുണ്ടായ ഛിദ്രം നിമിത്തം ആ വിദ്യാലയവും അധഃപതിക്കുകയാണുണ്ടായത്. അതിനുശേഷം താൻ കൃഷിക്കാരനായി കുറച്ചുകാലം താമസിച്ചിരുന്ന ന്യൂയോഫ് എന്ന സ്ഥലത്തേക്ക് പോയി, അവിടെ അദ്ദേഹം അനന്യകാലം സ്വസ്ഥനായി കഴിച്ചുകൂട്ടി.

9. ഈസപ്പ്.

സുപ്രസിദ്ധങ്ങളായ ഈസപ്പ് കഥകൾ യജമാനഗൃഹങ്ങളിൽ ഉല്ലാസത്തിന്നായി ഒരടിമ കെട്ടിയുണ്ടാക്കിയവയാണ്. ഇരുപത്തിഅഞ്ചു നൂറ്റാണ്ടുകളായി മനുഷ്യന്റെ ചിന്തയിലും സംഭാഷണത്തിലും സമുന്നതമായ സ്ഥാനം ലഭിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ കഥകൾ സാഹിത്യത്തിന്റെ ശാശ്വതസന്താനങ്ങളായി പരിലസിക്കുന്നു അവ നമ്മുടെ മനസ്സിന്റെ നിത്യഭക്ഷണങ്ങളായി ചമഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നിഴലിൽകണ്ട മാംസക്ഷണത്തിന്നായി ഉള്ളതും കളഞ്ഞ നായ്, പൊൻമുട്ടകൾ ഒന്നായി എടുപ്പാനായി താറാവിനെ പിളർന്ന ഭോഷ്കൻ, ചാട്ടക്കാരനായ മുയലിനെ സ്ഥിരോത്സാഹംകൊണ്ട് തോല്പിച്ച ആമ ഇത്യാദി സുന്ദരസൃഷ്ടികളെല്ലാം ഒരടിമയുടെ ബുദ്ധിയിൽ നിന്നുണ്ടായതാണെന്ന വസ്തുത സ്മരണീയമാണ്. എന്നാൽ ഇത്തരം അസംഖ്യം കഥകളുടെ കർത്താവായ ഈ അടിമയുടെ ജീവിതകഥ ഏറ്റവും സ്വല്പമേ നമുക്കറിവായിട്ടുള്ളൂ. ഗ്രീസ്സിൽ ഫ്രിജിയ എന്ന ദേശമായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജനനസ്ഥലം. മാറി മാറി ഒന്നിലധികം മേലാളരെ സേവിച്ചിരുന്നവെങ്കിലും ലിഡിയായിലെ രാജാവായിരുന്ന ക്രോഷിയസ്സ് എന്ന കുബേരന്റെ രാജധാനിയിൽ പാർത്തിരുന്നകാലത്ത് ഈസപ്പ് രാജാവിന്റെ അതിപ്രീതനായ വൈഹാസികനായിരുന്നുവെന്നും അവിടെവെച്ച് രാജധാനിയിലെ ആഹ്ലാദത്തിന്നായി സരസങ്ങളായ അസംഖ്യം കഥകൾ നിർമ്മിച്ചുവെന്നും കാണുന്നു

ഈ അടിമയുടെ ഉപദേശത്തെയും സഹായത്തെയും രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും പല സന്ദർഭങ്ങളിലും അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നുവെന്നും ബുദ്ധിമാനായ സോളൻ ക്രോഷിയസ്സിന്റെ രാജധാനിയിൽ വന്നപ്പോൾ അവസരത്തിൽ ഈസപ്പ് അദ്ദേഹത്തെപ്പോലും ശാസിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഇതിഹാസങ്ങളുണ്ട്. കൃതായി തടിച്ച ദേഹവും ബലിഷ്ഠമായ അംഗങ്ങളും പ്രസന്നമായ ഉത്സാഹശീലവും ഉണ്ടായിരുന്ന ഈ അടിമ കഥാകഥനംകൊണ്ടെന്നപോലെ ദേഹാദ്ധ്വാനംകൊണ്ടും യജമാനന്മാരെ സന്തുഷ്ടരാക്കിയിരുന്നുവത്രെ.

ജീവിതരഹസ്യങ്ങളെ സരസമായും സയുക്തികമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ഈസപ്പ് കഥകൾ വ്യക്തികളുടേയും സമുദായങ്ങളുടേയും അറകററങ്ങൾ ഒരു കണ്ണാടിയിലെന്നപോലെ വിശദമായി പ്രതിബിംബിപ്പിക്കുന്നു. ഈ സാരവേദിയുടെ കഥകൾ സഹൃദയന്മാർക്ക് അമൂല്യമായ ധനമായിത്തീരുന്നതിന്റെ രഹസ്യം മനുഷ്യന്റെ മൌലികമായ സവ്വവികാരങ്ങളെയും നിഗ്രഹാഭിലാഷങ്ങളെയും അവ സ്പശിക്കുന്നു എന്നതുതന്നെയാണ്. ആട്ടിൻകുട്ടിയെ കൊല്ലാനൊരുങ്ങിയ പെണ്ണായുടെ ന്യായവാദങ്ങളും പുഴയിൽ ഒലിച്ചുപോകുന്ന മൺപാത്രവും പൊൻപാത്രവും അടുത്താലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങളും മരത്തടിരാജാവിനെക്കൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടാത്ത തവളകൾക്കു ഭേകേട്ടക്കായ നാരരാജാവിനെ ലഭിച്ചതും, സർവ്വകാലങ്ങളിലും സർവ്വസമുദായങ്ങളിലും പ്രവത്തിക്കുന്ന പ്രധാനശക്തിവിശേഷങ്ങളെ സ്പഷ്ടമാക്കുന്നു. സിംഹവും എലിയും എന്ന കഥ ഉടമയുടെ ഉദ്ധതയും അടിമയുടെ സാദ്ധ്യതയും മനസ്സിലാക്കിയ ഈസപ്പിന്റെ അനുഭവൈകമായ അഭിപ്രായത്തെ പ്രത്യ

ക്ഷപ്പെടുത്തുന്നു. മറെറാരു കഥയിൽ പട്ടിണിയാൽ എല്ലും തോലുമായ ഒരു ചെന്നായ് കൊഴുത്തുതടിച്ച നായ്ച്ചേട്ടനെക്കണ്ട് സങ്കടം പറയുന്നു. തന്നെപ്പോലെ യജമാനനോടു കൊഞ്ചിക്കളിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വീടു കാക്കുകയും ചെയ്താൽ സുഖമായി ജീവിക്കാമെന്നു കേട്ട് അവൻ സാനന്ദം നായയെ അനുഗമിക്കുന്നു. എന്നാൽ വഴിക്കുവെച്ച് നായയുടെ കഴുത്തിൽ ഒരടയാളം കാണുകയും അതെന്താണെന്നന്വേഷിച്ചപ്പോൾ "അതു സാരമില്ല. എന്നെ കെട്ടിയിടുമ്പോൾ കഴുത്തിലിടുന്ന ചങ്ങലയുടെ വടുമാത്രമാണ്" എന്ന മറുപടികേട്ട ഉടനെ ചെന്നായ് തന്റെ പൊണ്ണച്ചങ്ങാതിയെ വിട്ട സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും വിശപ്പിനെയും കൈവരിപ്പാൻ കാട്ടിലേക്കുതന്നെ ഓടിപ്പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അടിമജീവിതത്തിന്റെ മായാത്ത വേദന ഏറെറവും മർമ്മസ്പൃക്കായവിധം ഈ കഥ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു. അടിമയുടെ നൈച്യോന്മുഖതയും സ്വതന്ത്രന്റെ ആത്മധീരതയും ഒരുപോലെ അതു ചിത്രണംചെയ്യുന്നു.

പ്രായോഗികമായ ഫലിതവും വിസ്മയാവഹമായ യുക്തിയും ഈസപ്പിന്റെ ഉപാഖ്യാനങ്ങളിൽ സുലഭങ്ങളാണ്. ഒരിക്കൽ മാന്യരായ അതിഥികൾക്കായി ഉത്തമമായ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുവാനുള്ള കല്പനയനുസരിച്ച് ഈസപ്പ് ആട്ടിൻനാവുകൊണ്ട് ആഹാരമുണ്ടാക്കി. ഈ സാഹസത്തെ അപലപിച്ചപ്പോൾ ജ്ഞാനത്തിന്റെയും തത്വചിന്തയുടെയും അഭിഭാഷകനും പ്രശംസയുടെയും പ്രസംഗത്തിന്റെയും പ്രകടനാംഗവും ആയ നാവേക്കാൾ ഉത്തമമായ പദാർത്ഥം ലോകത്തിൽ എന്തൊന്നാണുള്ളത് എന്നായിരുന്നു ഈസപ്പിന്റെ സ

മാധാനം. അടുത്ത ദിവസം ഏറ്റവും അധമമായ ആഹാരം ഉണ്ടാക്കാൻ കല്പിച്ചപ്പോഴും നാവുകൊണ്ടുതന്നെ ഈസപ്പ് കറികളും ഉണ്ടാക്കിയതെ 'നാവുകൂടാതെ ഭൂമിയിൽ ഏതൊരു കുസൃതിയും പൂർണ്ണമാകയില്ല; ക്രൌര്യം, രാജദ്രോഹം, വഞ്ചന ഇവയെല്ലാം കത്താവു് നാവാണ്. വമ്പിച്ച നഗരങ്ങളും ഭീമങ്ങളായ രാഷ്ട്രങ്ങളും അതിഗാഢമായ പ്രണയബന്ധങ്ങളുംപോലും നാവിന്റെ പ്രയോഗംകൊണ്ടു് നശിക്കുന്നു. അതിനാൽ നാവേക്കാളും അധമമായ പദാർത്ഥം മറ്റൊന്നില്ല.' ഇങ്ങിനെ ഈസപ്പ് തന്റെ പ്രവൃത്തി ഈ അവസരത്തിലും ന്യായീകരിച്ചു.

ഒരു നാളം യജമാനനൊന്നിച്ചു് ഒരു യാത്ര പുറപ്പെട്ടപ്പോളും ഈസപ്പ് ഏറ്റവും ഘനമേറിയ കൊട്ട ചുമക്കാൻ ഏറ്റു. ഇതു സർവ്വരേയും ആശ്ചര്യപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അധികം താമസിയാതെ ഈസപ്പിന്റെ സാമർത്ഥ്യം വെളിപ്പെട്ടു. ആ ഭാണ്ഡത്തിൽ ഭക്ഷണപദാർത്ഥങ്ങളായിരുന്നതിനാൽ യാത്രചെല്ലുന്തോറും മുറയ്ക്കു് ഈസപ്പിന്റെ ഭാരം ചുരുങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു മറ്റുള്ളവരുടെ ഭാരം യാത്രാന്തംവരെ ഒരേ നിലയിൽതന്നെ!

ഗ്രീസിൽ അന്നു അനവധി മഹാശയന്മാരും ചിന്തകന്മാരും ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ആ അന്തരീക്ഷത്തിനനുയോജ്യമായ ജ്ഞാനവും ചിന്തയും ഈസപ്പുകഥകളിൽ നിഴലിച്ചു കാണുന്നുണ്ടു്. മനുഷ്യനു ജീവനോടുള്ള ആസക്തിയെ കവിയോഗ്യമായ രീതിയിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഒരു കഥ ഉദ്ധരിക്കാം. കനത്ത വിറകിൻകെട്ട തലയിൽ വഹിച്ചു നടക്കുന്ന പാവപ്പെട്ട ഒരു വൃദ്ധൻ തളർന്നു വിവശനായി വഴിയരികിൽ വീഴുകയും ഭഗ്നാശയനായി

തന്നെ കൈക്കൊള്ളേണമേ എന്നു യമദേവനോടു പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതു കേട്ട തൽക്ഷണം പ്രത്യക്ഷനായ ധർമ്മരാജാവു എന്തിനായിട്ടാണ് തന്നെ വിളിച്ചതെന്നു ചോദിച്ചപ്പോൾ അദ്ഭുതനായ ആ വൃദ്ധൻ പറയുന്നതു്, "ഈ കെട്ട് എന്റെ തലയിൽ ഒന്നു കയറിത്തരേണമേ" എന്നാണ്?

രാജധാനികളിലും പ്രഭുഗൃഹങ്ങളിലും കുലീനരോടും ഭൃത്യവർഗ്ഗത്തോടും ഒരുപോലെ ഇടപെടുവാൻ സാധിച്ചിരുന്ന ഈ കാഥികൻ മനുഷ്യന്റെ പ്രകൃതത്തെയും വാസനാവിശേഷത്തെയും കണ്ടറിഞ്ഞു തന്റെ കഥാസഞ്ചയത്തിൽ ലളിതവും സരളവുമായി അവയെ അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്തു സ്ത്രീകളും പുരുഷന്മാരും ബാലരും വൃദ്ധന്മാരും ഒന്നുപോലെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥകൾ കേൾപ്പാൻ ചെന്നു വളഞ്ഞിരുന്നു. ഇന്നാകട്ടെ ഈസപ്പുകഥകളിൽ ആനന്ദം കാണാത്ത ജനങ്ങൾ ചുരുങ്ങും. വിനോദവും വിജ്ഞാനവും ഇത്ര തന്മയത്വത്തോടും ലളിത കോമളമായും ഘടിപ്പിക്കുന്ന കഥാകൃത്തുകൾ അപൂർവ്വം തന്നെ. അടിമയായ ഈ നമ്മാൻ തന്റെ പൊടിക്കൈകളെക്കൊണ്ടും നേരംപോക്കുകളെക്കൊണ്ടും വ്യക്തിഹൃദയങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കുന്ന പ്രകാശവും സമുദായജീവിതത്തിൽ സാധിപ്പിക്കുന്ന സംസ്കാരവും ഉത്തമസാഹിത്യത്തിന്റെ പരമസാദ്ധ്യതകൾക്കുദാഹരണങ്ങളാണ്. യജമാനന്മാരെ ആഹ്ലാദിപ്പിച്ച ഈ വശ്യവാക്ക് സേവ പറയാത്ത സേവകനും ഉടമയെ അടിമയാക്കിയ ചിന്താസുന്ദരനും ആയിരുന്നു. ഈ മഹാശയനെ അടിമയായെണ്ണിയ

സാമൂഹായിക വികൃതിയെ മനുഷ്യവർഗ്ഗം ഒരു വേള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാരായണസുഖത്താൽ മയങ്ങി മറന്നു പോകാതിരിപ്പാൻവേണ്ടിയൊ എന്നു തോന്നുമാറ് ആ സമൂഹായംതന്നെ ഈ സൃകൃതിയുടെ ജീവനെ അപഹരിച്ച ഡെൽഫി എന്ന വിശ്വവിഖ്യാതമായ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോയിരുന്ന അവസരത്തിൽ അവിടത്തെ വെളീച്ചപ്പാടിന്റെ ദിവ്യമായ അരുളപ്പാടുകളെ അദ്ദേഹം നിരസിച്ചിരുന്നുവത്രെ. ഈ ധിക്കാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്ത ഉന്നതന്മാർ ഈസപ്പിന്റെ ഉഷ്ണങ്ങളായ വചനങ്ങളാൽ ക്രുദ്ധരാകുകയും അദ്ദേഹത്തെ അവർ ഉന്നതമായ ഒരു പാറമേൽനിന്ന് തള്ളിയിട്ട കൊല്ലുകയും ചെയ്തു. ഈ ഭാരുണകൃത്തിനുശേഷം അവർ പരിതപിച്ചു എന്നും പലപ്രായശ്ചിത്തങ്ങളും ചെയ്തുവെന്നും കാണുന്നു. അനുഭാവം കാണിപ്പാനായി അവർ ഈസപ്പിന്റെ വംശക്കാരെ അന്വേഷിച്ചു. ലിസിപസ്സ് എന്ന ശില്പിശ്രേഷ്ഠനാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഈസപ്പ് പ്രതിമ ഏതൻസ് നഗരത്തിൽ അവർ സ്ഥാപിച്ചു. എന്നാൽ അനശ്വരവും അമൂല്യവുമായ ഈസപ്പ് സ്മാരകം ഈസപ്പ് കഥകൾതന്നെയാണ്.

10. ബുക്കർ-ടി. വാഷിങ്ങ്ടൺ.

ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ഇഹ ലോകത്തിൽ അശരണരായ ബാലന്മാക്ക് അക്ഷയമായ ആശ്വാസം നല്കുന്ന ഒന്നാണു ബുക്കർ എന്ന നീഗ്രോ ബാലന്റെ ചരിതം.

അമേരിക്കയിലെ പ്രസിഡണ്ടായിരുന്ന അബ്രഹാം ലിങ്കൺ എന്ന മഹാശയന്റെ അനുഗ്രഹത്താൽ 1865-ാ മാണ്ടിൽ നീഗ്രോ ജനങ്ങൾ അടിമത്തത്തിൽനിന്നു വിമുക്തരായി. എന്നാൽ സ്വപ്നം കണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യം സ്വായത്തമായപ്പോൾ അതു് വേണ്ടവിധം ഉപയോഗിപ്പാനുള്ള വിവരമോ വിവേകമോ ആ സാധുജനങ്ങൾക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അഴിക്കൂള്ളിൽനിന്ന് പുറത്തു ചാടി എങ്കിലും ആകാശത്തിൽ ഇരിക്കുവാൻ ശാഖകൾ കാണാതെ കഴുങ്ങുന്ന പക്ഷികളെപ്പോലെയായിത്തീർന്നു ആ ജനത. അനേകകാലമായി വെള്ളക്കാരുടെ ഗൃഹങ്ങളിൽ ഭൃത്യവേല ചെയ്തു സേവ്യസേവകഭാവം ശീലിച്ച വൃദ്ധന്മാക്കു ആ ബന്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു പുതുതായൊരു ജീവിതരീതി കൈവരിപ്പാനുള്ള ഭാവനാശക്തി നഷ്ടമായിക്കഴിഞ്ഞു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അതിയായി ആശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന യുവജനങ്ങൾക്കു അതിനെ ജീവിതത്തിൽ പരിഭാഷപ്പെടുത്തുവാൻ വേണ്ടത്ര പ്രായോഗികബുദ്ധിയോ പ്രഗൽഭതയോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പ്രായേണ സ്വാതന്ത്ര്യം എന്നതു് പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നുള്ള മോചനമായി രൂപാന്തരപ്പെട്ടു. ആഢ്യന്മാരാവാനുള്ള തിരക്കിൽ വെള്ളക്കാരെ അനുകരിച്ചു ഹാസ്യമായ പല ജീവിതസമ്പ്രദായങ്ങളും അവർ

കൈക്കൊണ്ടു. അങ്ങിനെ അല്പന്മാരുടേയും അലസന്മാരുടേയും സംഖ്യ പ്രതിദിനം വർദ്ധിച്ചുവന്നു. പരിചയപുഷ്ടമായ ദാസ്യം ഒഴിക്കുക ക്ഷണസാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ. ഈ വിഷമഘട്ടത്തിൽ അവരുടെ ഭാഗ്യവിശേഷംകൊണ്ടായിരിക്കണം അവരുടെ ഇടയിൻ മഹാനായ ഒരു നേതാവുളവായത്. അദ്ദേഹമായിരുന്നു ബുക്കർ ടി. വാഷിങ്ങ്ടൺ.

അമേരിക്കയിൽ വർജ്ജീനിയായിലെ ഒരു തോട്ടത്തിൽ ഒരു അടുക്കളവേലക്കാരിയുടെ മകനായിട്ടാണ് ബുക്കർ ജനിച്ചത്. മരത്തടികളെക്കൊണ്ടു മറച്ചുണ്ടാക്കിയ വെപ്പുമുറിയിൽതന്നെയായിരുന്നു ആ കുടുംബത്തിന്റെ പാപ്പ്. അതിൽ വേണ്ടത്ര സ്ഥലമോ വെളിച്ചമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഭിത്തികഠക്കിടയിലുള്ള വിള്ളലിൽകൂടിവേണം വെളിച്ചം കിട്ടുവാൻ. ശൈത്യകാലത്ത് ദുസ്സഹമായ കുളിർ കാറ്റിൽനിന്നു രക്ഷയുണ്ടായിരുന്നതുമില്ല. അടിമകളുടെ ചെറുകുട്ടികഠംപോലും യജമാനന്മാക്കായി വേല ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. മുറ്റം അടിക്കുക, വെള്ളം കോരുക, ധാന്യം പൊടിച്ചുകൊണ്ടുവരിക ഇത്യാദിയായിരുന്നു ബുക്കറിനു നിശ്ചയിച്ച ജോലികഠം. ഇതെല്ലാം ആ ബാലന്റെ പ്രായത്തിൽ കവിഞ്ഞ പ്രവൃത്തികളായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല വല്ല വീഴ്ചയും വരുത്തിയാൽ കടുത്ത ശകാരവും പ്രഹരവും അവന്ന് കിട്ടിവരികയും ചെയ്തു. കൃത്യസമയത്തു് വേണ്ടപോലെ ആഹാരം കഴിക്കുവാൻ ആ കുടുംബത്തിന്നു് സാധിച്ചിരുന്നില്ല. കിട്ടിയതു് .എന്തെന്നാൽ അതു്, എപ്പോഴെന്നാൽ അപ്പോഠം ഭക്ഷിക്കുക എന്നായിരുന്ന അടിമകളുടെ ഗതി.

അന്ന് വിദ്യാലയങ്ങളിൽ അടിമകൾക്ക് പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. യജമാനബാലന്മാരുടെ പിന്നിൽ പുസ്തകക്കെട്ടുകൾ വഹിച്ചുകൊണ്ടു സ്കൂളിൽ പോയിരുന്ന കാലത്ത് പുറത്തുനിന്ന് കൌതുകത്തോടും ആശയോടും കൂടി സ്കൂളിനുള്ളിൽ പാളിനോക്കിയതല്ലാതെ ബാലനായ ബുക്കറിനു യഥാകാലം വിദ്യാഭ്യാസം സാധിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനത്തിനുശേഷം അടിമകൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള സ്ഥലത്തു പോകാം, ഇഷ്ടമുള്ള വേലകൾ ചെയ്യാം എന്നായി. ബുക്കറിന്റെ കുടുംബം വർജ്ജീനിയായുടെ പടിഞ്ഞാറെ അതിർത്തിയിലേക്ക് നീങ്ങി, അവിടെ ഉപ്പുശാലകളിൽ ജോലി ചെയ്തുവന്നു.

വിമുക്തരായ അടിമകൾക്ക് അക്ഷരാഭ്യാസത്തിനുള്ള ആഗ്രഹം സാധാരണമായിരുന്നു. മരിക്കുന്നതിനു മുമ്പു വേദപുസ്തകം പാരായണം ചെയ്യാൻ സാധിക്കേണമെന്നായിരുന്ന വൃദ്ധന്മാരുടെ ഏകാഭിലാഷം. ക്രമേണ അടിമകളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി ചില ഏർപ്പാടുകളുണ്ടായി. ഈ കാലത്തു ഒരു സ്കൂളിൽ ചേരുവാൻ ബുക്കറിനു സാധിച്ചുവെങ്കിലും സ്കൂൾസമയത്തിനു മുമ്പ് അതിരാവിലെയും സ്കൂൾവിട്ടശേഷം സന്ധ്യവരെയും ആ കുട്ടി ഭൃത്യവേലകൾ ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഈ സ്കൂളിൽ ചേരുമ്പോളാണ് ഇന്നു ലോകപ്രസിദ്ധമായ "വാഷിങ്ങ്ടൺ" എന്ന പേർ ബുക്കർ സ്വയം സ്വീകരിച്ചത്. അദ്ധ്യാപകനോടു മറ്റു കുട്ടികൾ രണ്ടുപേരുകൾ ചേർത്തു പറയുന്നതുകേട്ട്. ബുക്കർ തന്റെ പേരോടു ഒന്നുകൂടി തൽക്ഷണം ചേർത്തുവത്രെ. അടിമാവസ്ഥയിൽ നീഗ്രോക്കാർക്ക് ഒരു പേർ മാ

രുമെ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ തിരിച്ചറിയുവാനായി ഉടമയുടെ പേർക്കൂടി പറയുക പതിവുണ്ട്. ഈ സ്കൂളിൽ അധികകാലം പഠിക്കുവാൻ ബുക്കറിന്ന് സാധിച്ചില്ല. ഉപജീവനത്തിന്നായി പകൽ മുഴുവനും വേല ചെയ്യേണ്ടതായി തന്നെ വന്നു.

അങ്ങിനെ സ്വല്പനാളം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ മുന്നൂറനാഴിക അകലെ ഹാംപ്ടൺ എന്ന സ്ഥലത്തു നീഗ്രോവർഗ്ഗക്കാർക്കു താമസിച്ചു പഠിക്കുവാനായി ഒരു വിദ്യാമന്ദിരം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും, അവിടെ ദരിദ്രന്മാരായ കുട്ടികൾക്കു ചില്ലറ ജോലികൾചെയ്തു നാളം കഴിപ്പാനുള്ള ഏർപ്പാടുണ്ടെന്നും ബുക്കർ അറിഞ്ഞു. ആ വിദ്യാലയത്തിൽ ചേരുവാൻ ഉൽക്കർഷേച്ഛനായ ആ ബാലൻ ആഗ്രഹിക്കുകയും അതിന്നായി പരിശ്രമം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഒടുവിൽ ഒരു നാളം ബുക്കർ ഹാംപ്ടണിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടു. നീഗ്രോസമുദായത്തിന്നു ഇതു വലിയൊരു സംഭവമായിരുന്നു. വൃദ്ധന്മാർ ബുക്കറിനെ ആശീർവ്വദിച്ചു, യുവാക്കന്മാർ അനുമോദിച്ചു, ബാലന്മാർ വിസ്മയാകുലരായി അസൂയപ്പെട്ടു. ഓരോരുത്തരും കഴിയുന്ന സഹായം ബുക്കറിന്ന് അർപ്പിച്ചു. ഒരാൾ ടവ്വൽ സമ്മാനിച്ചു, മറെറാരാൾ ഒരു മുണ്ട്, വേറൊരാൾ തന്റെ സമ്പാദ്യമായ ഒരു ചെറിയ സംഖ്യ ഇങ്ങിനെ പാവപ്പെട്ട ആ സമുദായത്താൽ അനുഗ്രഹീതനായിട്ടാണ് ബുക്കർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്ന് പുറപ്പെട്ടത്. ഈ ദീർഘയാത്രയ്ക്കു വേണ്ടത്ര ധനമോ സാധനങ്ങളോ സംഭരിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്ന് സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ഏറെ വഴിനടന്നും, ഇടയ്ക്ക് വല്ല

വരുടേയും സൌജന്യത്താൽ വാഹനമേറിയും അല്പദിവസത്തിന്നകം ബുക്കർ ക്ഷീണിച്ച വലഞ്ഞു, താൻ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടിരുന്ന സരസ്വതിക്ഷേത്രത്തിന്റെ സന്നിധിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. എന്നാൽ അനാഥനായ ഒരു ബാലന്ന് ആ വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശനം എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. സ്കൂളിൽ ചേർക്കുന്നതിന്ന് പകരം സ്കൂൾ മുറി അടിച്ചുതളിക്കുവാൻ അവനെ ഉദ്യോഗിക്കുകയായിരുന്ന ആ വിദ്യാലയാധികൃതർ ചെയ്തത്. ബുക്കർ ആ പ്രവൃത്തിയിൽ അനിതരസാധാരണമായ ശ്രദ്ധയും ബുദ്ധിയും കാണിച്ചു. രണ്ടു മൂന്നു തവണ അടിച്ചുവാരിയും എല്ലാ സാധനങ്ങളും വീണ്ടും വീണ്ടും തുടച്ചും വൃത്തിയാക്കി. ഇതു കണ്ട് സന്തുഷ്ടയായ പ്രധനാദ്ധ്യാപിക ബുക്കറിനെ വിദ്യാലയത്തിൽ ചേർക്കുകതന്നെചെയ്തു. നിത്യവൃത്തിക്കായി അവന്നു അടുക്കളവേലയും നിശ്ചയിച്ചു. അധഃകൃതരും മർദ്ദിതരും ആയ നീഗ്രോജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാദാനം ചെയ്യുവാൻ ഇറങ്ങിയ മഹാമനസ്കരായ വെള്ളക്കാരുടെ സേവനതൃഷ്ണയും, പ്രയത്നോത്സുകതയും ബുക്കറിന്ന് ആവേശകാരണങ്ങളും അവരുടെ സമ്പർക്കം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാവിജീവിതത്തിന്നുള്ള സഞ്ജീകരണവും ആയിത്തീർന്നു.

സ്വാതന്ത്ര്യപ്രഖ്യാപനത്തിന്ന് ശേഷം പതിനെട്ടു വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആൽബാമായിൽ കറുത്ത വർഗ്ഗക്കാർ തിങ്ങിപ്പാർക്കുന്ന "കൃഷ്ണമേഖലയിൽ" ടസ്കീജി എന്നസ്ഥലത്തു ഇന്നു ലോകപ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന ടസ്കീജിസർവ്വകലാശാല ഏറ്റവും എളിയ നിലയിൽ ഉൽഭൂതമായി. നീഗ്രോചരിത്രത്തിൽ ഒരു നവയുഗം സൃഷ്ടിച്ച

ഈ വിദ്യാമന്ദിരം നടത്തുവാൻ ബുക്കറിനേയായിരുന്നു തിരഞ്ഞെടുത്തത്. ഒരു ചെറിയ പള്ളിയും അതിനോട് തൊട്ടുള്ള ഒരു കുടിലുമായിരുന്നു സ്കൂളിന്നായി ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന കെട്ടിടങ്ങൾ. മഴ പെയ്യുമ്പോൾ അദ്ധ്യാപകനും കുട്ടികളും കൂടെ പിടിച്ച് കൊടുക്കുകയായിരുന്നു പതിവ്. അത്രമേൽ ജീർണ്ണിച്ചിരുന്നു ആ വിദ്യാലയം. അന്നു നീഗ്രോ വിദ്യാഭ്യാസപ്രസ്ഥാനത്തോട് വെള്ളക്കാർ അനുകൂലമനസ്കരായിരുന്നില്ല. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു കറുത്തവർഗ്ഗം കൂടുതൽ ദുഷിക്കുമെന്നും കൂലിവേലക്കാരെന്ന നിലയിൽ അവരേക്കൊണ്ടു നാട്ടിന്നുള്ള നന്മ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ അഭിപ്രായം. നീഗ്രോജനങ്ങൾക്കാവട്ടെ വിദ്യാഭ്യാസം ആവശ്യമാണെന്നു വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ഏതൊരു വിദ്യാഭ്യാസമാണ് തങ്ങൾക്കു വേണ്ടതെന്ന് യാതൊരു രൂപവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സ്വസമുദായത്തിന്റെ അവശതകളും ദൌർബ്ബല്യങ്ങളും നേരെ കണ്ടറിഞ്ഞ ബുക്കർ അവരുടെ ഉദ്ധാരണത്തിന്നു തക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസം ഏതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. മുഖ്യമായി ആഹാരസമ്പാദനത്തിന്നായി ഏതെങ്കിലും ഒരു തൊഴിൽ പരിശീലനമായിരിക്കണം അവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസമെന്നും പ്രവൃത്തിയിലുള്ള സാമർത്ഥ്യംകൊണ്ടും, സ്വഭാവവൈശിഷ്ട്യംകൊണ്ടും, വെള്ളക്കാരുടെ ആദരവും, മതിപ്പും സമ്പാദിക്കേണമെന്നും ബുക്കർ കണ്ടു. അതിനാൽ ടസ്കീജിയിൽ ഒന്നാമതായി ചെയ്ത പ്രവൃത്തി സ്കൂളിന്നു ചുറ്റുമുള്ള കാടുവെട്ടി തെളിച്ചു കൃഷി ചെയ്യുകയും, കോഴികളെ വളർത്തുകയും ആയിരുന്നു. ഇത്തരം ജോലികൾക്കു വിദ്യാഭ്യാസവുമായുള്ള ബന്ധം കാണുവാനുള്ള കണ്ണു നീഗ്രോജനങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. യോഗ്യന്മാരായ

വെള്ളക്കാരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം ഇത്തരമല്ലെന്നു അവക്കറിയാമായിരുന്നു. പുതുതായി സിദ്ധിച്ച സ്വതന്ത്രപദവിക്ക് ഈ വിധം പ്രവൃത്തികൾ ചേർന്നതാണോ എന്നുപോലും അവർ സംശയിച്ചു. എന്നാൽ ബുക്കറിന്റെ മാതൃകാജീവിതവും സ്ഥിരോത്സാഹവും ക്രമേണ ജനങ്ങളിൽ വിശ്വാസം ജനിപ്പിച്ചു; വിദ്യാലയത്തിൽ അന്തേവാസികൾ വർദ്ധിച്ചു, വിദ്യാലയം മേല്ക്കുമേൽ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു. പുതുതായി കെട്ടിടങ്ങൾ പണിയേണ്ടിവന്നപ്പോൾ അതിന്നായി ഇഷ്ടികകൾ ചുടുക, മരംവെട്ടുക, പണിത്തരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുക ഇത്യാദി ജോലികൾ അദ്ധ്യാപകന്മാരും അദ്ധ്യേതാക്കളുംതന്നെ ചെയ്യേണമെന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. നേതാവിന്റെ പ്രയത്നനിഷ്ഠയും ആത്മവിശ്വാസവും അതെല്ലാം സാധിപ്പിച്ചു. പ്രയത്നത്തിലുള്ള വിശ്വാസം പരന്നു, അനുഭവം സംശയങ്ങളെ അകറ്റി, സമുദായം ഒട്ടാകെ ഉണർന്നു "ആ പ്രദേശം മുഴുവനും ബുക്കറിന്റെ സ്വന്തം നീഗ്രോജനങ്ങൾ മുഴുവൻ വിദ്യാർത്ഥികളും ആയിരുന്നു" എന്നൊരാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ടുവത്രെ ടസ്കീജിയിലെ ഉദാഹരണം ആ സമുദായത്തെ ആകമാനം സ്പർശിച്ചുതുടങ്ങി.

അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഈ വിദ്യാലയത്തിന്നു വേണ്ടത്ര ധനം ശേഖരിക്കുവാൻ ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അത്യദ്ധ്വാനം ചെയ്യേണ്ടിവന്നുവെങ്കിലും ബുക്കറിന്റെ ആദർശശുദ്ധിയും, അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ച വിദ്യാരീതിയുടെ യഥാർത്ഥസ്വഭാവവും പുറത്തറിയുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾഉദാരബുദ്ധികളായ വെള്ളക്കാരും കറുത്തവരും ഹൃദയപൂർവ്വം സഹായംചെയ്യ തുടങ്ങി. 1912-ൽ ഒരു യഹൂദ

വത്തകൻ ബുക്കറിന്റെ വിദ്യാലയത്തിന്നായി 1000 പവൻ സമ്മാനിച്ചു എന്നതു പ്രസ്താവയോഗ്യമാണ്.

അമ്പതുവഷ്ങ്ങൊംകൊണ്ട് ഭൂമുഖത്തു മറെറാരു വിദ്യാലയത്തിന്നും സാധിക്കാത്ത അഭ്യുദയം ഈ വിദ്യാലയം വഴിയായി അമേരിക്കയിലെ നീഗ്രോജനങ്ങൊംക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിന്റെ മുഖ്യകാരണം ജീവനോപായങ്ങളെ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം അവിടെ നടപ്പാക്കിയതുതന്നെ. അവകാശവാദത്തോടൊപ്പംതന്നെ കർത്തവ്യബോധവും ഉണ്ടായിരിക്കേണമെന്നു ബുക്കർ സദാ നിഷ്കർഷിച്ചിരുന്നു. അവനവൻ കൈവരിച്ച തൊഴിൽ നന്നായും ഉത്സാഹത്തോടും ചെയ്യുന്നതാണ് മനുഷ്യന്റെ വില എന്ന തത്വം ടസ്കീജിയിലെ ജീവിതംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സമുദായത്തെ പഠിപ്പിച്ചു. സമസ്തനീഗ്രോജനങ്ങളേയുമുണർത്തിയ, ആ പതിതവർഗ്ഗത്തിൽ ആത്മാഭിമാനം വളർത്തിയ, ഒരു തത്വമായിരുന്നു അത്. ഇന്നു ടസ്കീജി സർവ്വകലാശാല അമേരിക്കയിലെ സർവ്വകലാശാലകളിൽ അഗ്രസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു.

അവിടെനിന്നു അസംഖ്യം നീഗ്രോയുവതികളും, യുവാക്കളും കൃഷി, വ്യവസായം, വൈദ്യം, ശില്പവിദ്യ, സംഗീതം, സാഹിത്യം ഇത്യാദി നാനാവിഷയങ്ങളിൽ ബിരുദസമ്പാദിച്ചു വെള്ളക്കാരോടൊപ്പം യോഗ്യന്മാരായി പ്രതിവർഷം പുറത്തിറങ്ങുന്നു.

ഒരു എളിയ വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകനായി ജീവിതം തുടങ്ങിയ ബുക്കർ ക്രമേണ സമുദായത്തിന്റെ സുസമ്മതനായ നേതാവായിത്തീർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവൃത്തി

ചാതുര്യവും മഹത്വവും കണ്ട വെള്ളക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിച്ചു. നീഗ്രോ വർഗ്ഗത്തോടുള്ള അവരുടെ അവജ്ഞ നീങ്ങി. നീഗ്രോദ്ധാരണപ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ അവർ അനുകൂലബുദ്ധികളായിത്തീർന്നു. പ്രസിഡണ്ടു് തുടങ്ങിയുള്ള യോഗ്യന്മാർ ബുക്കറിന്റെ ആത്മമിത്രങ്ങളായി ഭവിക്കുകയും ഹാർവാഡ് സർവ്വകലാശാല "ഡാക്ടർ" ബിരുദ്ദം നൽകി അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. 1915-ൽ 57-ാം വയസ്സിലായിരുന്ന ബുക്കർ ദിവംഗതനായതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാപദ്ധതി ഇന്നും പ്രാപ്തരായ ശിഷ്യന്മാരുടെ രക്ഷയിൽ പരിലസിക്കുന്നു. ബുക്കർ മാനത്തിന്നായോ സ്ഥാനലബ്ധിക്കായോ ഉത്സാഹിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വസമുദായത്തിന്റെ ഉന്നമനം മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്നാൽ പേരും പെരുമയും അദ്ദേഹത്തിന്നു് താനേ വന്നുചേർന്നു. ലോകസേവകോത്തമനായ മഹാപുരുഷനായി ഇന്നു സർവ്വരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്മരണയെ ആരാധിക്കുന്നു.

F/119

THE SENGUPTA PUBLIC LIBRARY
PUTHIYARA.

"LOVE & SERVICE"

SEN GUPTA PUBLIC LIBRARY,
PUTHIYARA.

This Book should be returned on or before the date last marked below without fail.

ഈ പുസ്തകം താഴെ ചേത്ത ഒടുവിലത്തെ തിയ്യതിക്കൊ അതിന്നുമുമ്പാ വീഴ്ചക്കുടാതെ മടക്കി എത്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു. പുസ്തകം മലിനപ്പെടുത്താതെ സൂക്ഷിക്കുവാൻ അപേക്ഷ.

Book No. F 119

Librarian.

2
10.12.52

210122

ജീവിതപ്രഭാവം

920

F
119

Indic Digital Archive Foundation
gpura.org